

„ Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima. “

Djela 11:26

# Antiohija

mart/april 2018.

br. 152

**Kao što je jedan otac nježan prema svojoj djeci,  
GOSPOD je nježan prema onima koji se njega boje.**

PSALAM 103:13



## PSALAM 23

Gospod je pastir moj,  
ništa mi neće nedostajati.  
Na zelenoj paši pase me,  
vodi me na tihu vodu.  
Dušu moju oporavlja,  
vodi me stazama pravednim  
imena radi svog.  
Da pođem i dolinom sena smrtnoga,  
neću se bojati zla;  
jer si Ti sa mnom;  
štap Tvoj i palica Tvoja teši me.  
Postavio si preda mnom trpezu  
na vidiku neprijateljima mojim;  
namazao si uljem glavu moju,  
i čaša je moja prepuna.  
Da! Dobrota i milost Tvoja  
pratiće me u sve dane života mog,  
i ja ću nastavati u domu Gospodnjem zadugo.

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli:

Evandeoska crkva Koševsko Brdo  
Hristova jevandeoska crkva Bajmok  
Crkva Božja Vinkovi  
Vjernici iz Beograda i Novog Sada

Izdaja: Evandeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajna, Banjaluka

Štampa: Minevra, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

## Dragi u Hristu,

Ukoliko vam je Antiohija korisna i na blagoslov, molimo vas da razmotrite mogućnost da nam pomognete da bi i dalje mogla da stiže do vas i drugih čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ♦ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- ♦ **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ♦ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ♦ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volontiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, je dobro došao i značajan.)

**Unaprijed hvala. Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!**

Antiohija

# ZNAČAJ STRPLJIVOSTI

*„Jer vam je trpljenje od potrebe da volju Božju savršivši primite obećanje.”*

Jevrejima 10:36

Ovaj stih nam poručuje da bez stpljenja i istrajnosti nećemo primiti Božja obećanja. Jevrejima poslanica (6:12) nam poručuje da ih dobijamo uz pomoć vere i strpljenja.

Ponosan čovek trči u snazi svog tela i pokušava da isposluje da se sve izdešava u njegovo vreme. Ponos poručuje: Spreman sam, sada!



Poniznost poručuje: Bog zna sve najbolje. On nikada ne kasni!

Ponizan čovek strpljivo očekuje. On, u stvari, ima strah Gospodnji od napredovanja u snazi tela. Ponosan čovek, međutim, ide iz pokušaja u pokušaj, bez prave koristi.

## **PRAVA LINIJA NIJE UVEK NAJKRAĆI PUT DO CILJA**

*„Neki se put čini čovjeku prav, a kraj mu je put k smrti.”*

Priče Solomunove 16:25

Moramo naučiti da u duhovnom svetu ponekad prava linija nije najkraće rastojanje između nas i našeg cilja. Možda se radi o najkraćem rastojanju do poraza!

Moramo naučiti da budemo strpljivi i da se oslanjamo na Gospoda, čak i ukoliko nam se čini da nas vodi nekim svojim „prečicama” kako bi nas doveo do konačnog odredišta.

U hrišćanskom svetu ima veoma mnogo nesretnih, nezadovoljnih hrišćana samo zbog toga što pokušavaju sami da stvore nešto umesto da se oslone na Boga koji bi u dogledno vreme to sproveo.

Kada čekaš na Gospoda, đavo će te neprestano napadati kako bi bilo dobro da i sam nešto preduzmeš. On želi da nas navede da budemo motivisani svojim telima jer zna da telo ne stvara nikakvu korist (Jovan 6:63; Rimljanima 13:14).

Kao što smo videli, nestrpljivost je dokaz ponosa, a jedini odgovor na ponos je poniznost.

## **PONIZI SE I ČEKAJ NA GOSPODA**

***„Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme.”***

1. Petrova 5:6

Poniziti se pod silnu Božju ruku ne znači imati loše mišljenje o sebi, već da ne smatramo kako smo u stanju da rešimo sve svoje probleme.

Umesto ponosnog uzimanja stvari u svoje ruke, moramo

naučiti da se ponizimo pod moćnu Božju ruku. U pravo vreme, On će nas podići i uzvisiti.

Dok čekamo na Gospoda odbijajući da se pokrećemo pod instrukcijama tela, u nama dolazi do umiranja našeg ega. Umiremo za svoje ciljeve i svoje načine kako bismo oživeli za one Božije.

Uvek bismo trebali da budemo poslušni onome što Bog želi od nas, ali bismo isto tako trebali i da se držimo podalje od ponosa tela.

Zapamtite: ponos je koren svakog oblika nestrpljivosti. Ponosan čovek kaže: „Molim vas nemojte da za bilo šta budem primoran da čekam; ja sve zaslužujem da primim odmah.”

Kada te napadne nestrpljivost predlažem i da joj se obratiš rečima: „Gospode, meni je potrebna Tvoja volja u Tvom času. Ne želim da trčim ispred Tebe, niti želim da zaostajem za Tobom. Pomozi mi, Oče, da Te strpljivo iščekam.”

---

**Joyce Meyer**

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

# L IJEP ILI GROZAN

*„Najodvratniji simbol u ljudskoj povijesti je križ; pa ipak, u svojoj ružnoći on ostaje najrječitije svjedočanstvo ljudskome dostojanstvu.”*

*R.C. Sproul*

Otac koji je putovao sa svojim mlađim sinom kroz Milano odluči da upozna svog potomka sa svijetom likovne umjetnosti. Bio je uzbuđen, jer se njegovo omiljeno djelo „Posljednja večera” nalazilo u crkvi dominikanskog samostana Santa Maria delle Grazie. Dok su prilazili muzeju, otac je s uzbuđenjem govorio o umjetniku, Leonardu da Vinčiju, objašnjavajući njegovu istoriju i tehniku. Sin, koji je visinom sezao do očevih grudi, slušao je s interesovanjem. Nakon što su stigli i čekali u redu, par je konačno stigao do odaje u kojoj se nalazilo Da Vinčijevo remek-djelo. Naža-lost, velika grupa je pristigla u isto vrijeme i brzo pogurala oca i sina prema naprijed, odmah ispod murala visokog devet metara. Otac je stajao širom otvorenih očiju, upijajući svaki potez kista, diveći se izražaju svakog lika. Nakon nekoliko minuta, pogle-

dao je u sina i pitao: „I, šta misliš?” Dječakov glas se čuo iz gužve: „Ne znam, tata. Sve što vidim jesu neke noge ispod stola.”

U umjetnosti je najbitnija perspektiva. Neka djela se trebaju gledati izbliza, a druga otkrivaju istinsku ljepotu izdaleka. I križ, poput murala, zahtijeva perspektivu.

Diskusija o križu vrti se oko jednog centralnog događaja u istoriji. U petak, 3. aprila 33. godine, rimski vojnici su razapeli Židova po imenu Isus, na brdu izvan Jeruzalema. Za rimske vođe ovo je bio još samo jedan križ na brdu. Međutim, dva milenija poslije, ovaj križ je još uvijek diskutabilan i analiziran, ismijavan i poštovan, kritiziran i spominjan. Nekima daje mir, nadu i ljubav. U drugima provocira gađenje, strah i ljutnju. Križ Isusov stoji kao linija razdvajanja u ljudskoj istoriji. On također stoji u centru našeg putovanja, kako bismo razumjeli pravo značenje križa.

Kao što ćemo vidjeti u narednim poglavljima, ovaj

jedinstveni događaj Isusovog raspeća dobio je različita značenja. Kako možemo prosijati mnoštvo ideja i prosuditi između njih? Moramo steći perspektivu, gledajući križ u kontekstu. Isusova smrt na križu, iako historijski jeste i biblijski događaj koji se uklapa u sveukupnu priču Biblije. Da bismo vidjeli značenje križa kao cjeline, moramo vidjeti gdje se ono uklapa u značenje Biblije kao cjeline. Mnoge zloupotrebe križa se razvijaju fokusiranjem na samo jedan aspekt značenja križa i prekomjernom primjenom tih ideja. Ovo bi bilo jednako prosuđivanju „Posljednje večere“, zasnovanom samo na stajalištu jednog od Isusovih učenika. Kada se povučemo unazad i proširimo vidik, te prihvatimo križ u njegovom kontekstu, možemo bolje cijiniti njegovu kompleksnost i ljepotu.

Postoji često zaboravljena priča u posljednjem poglavlju Lukinog evanđelja, koja govori o ovom pitanju perspektive. U nedjelju ujutro, nakon Isusovog raspeća, dvojica mladića su išla iz Jeruzalema kući, udaljenoj desetak kilometara, raspravljajući o događajima koji su se zbili tog vikenda. Ovi mladići su bili Isusovi sljedbenici; slušali

su njegova učenja i svjedočili njegovim čudima. Kada je počela pashalna nedjelja, bili su puni nade da je Isus Mesija, Krist, onaj koji će otkupiti Izrael. Pa ipak, u petak su vidjeli kako ga religiozne vođe predaju Rimljanima i razapinju. Kako je ovaj „prorok, silan u djelu i u riječi pred Bogom“ mogao doživjeti ovakvu sudbinu? Da zbunjenost bude veća, neki članovi njihove skupine su otišli do groba tog jutra i zatekli ga praznim.

Dok su raspravljali o ovim događajima, Isus im se pridružio na putu, a da ga nisu prepoznali. Pitao ih je o čemu to raspravljaju. Zaustavili su se i tužno okrenuli prema Isusu u nevjerici. „Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu, koji ne zna, što se je ondje dogodilo ovih dana?“ Kada je saslušao njihovo objašnjenje o događajima, Isus im reče: „O bezumni i sporoga srca za vjerovanje svega što su navješćivali proroci! Zar nije morao Krist to trpjeti i tako ući u slavu svoju!“ Pisac Luka nastavlja dalje, objašnjavajući da je „od Mojsija i svih proroka tumačio im [Isus] što pisano stoji o njemu u svim Pismima.“

Mladići su bili toliko zaneseni Isusovom riječju, da su ga molili da ostane i jede s njima kada su stigli kući. Za stolom je Isus uzeo kruh, blagoslovio ga i odlomio, i dao im da jedu. U tom trenutku, njihove se oči otvoriše i spoznaše da je on Isus. Kao što im je brzo došao, tako je brzo i nestao. Silno uzbuđeni, mladići su odjurili u Jeruzalem da kažu učenicima šta se dogodilo.

Prije Isusovog pojavljivanja ovi muškarci su znali o križu. Ono što im je nedostajalo jeste perspektiva. Gledali su u dno murala i govorili: „Ja u ovome ne vidim ljepotu.“ Međutim, kada je križ stavljen u kontekst cijele priče – od Mojsija, preko proroka pa do uskrsnuća – ovi ožalošćeni i od puta iscrpljeni mladići imali su snage da hodaju, trče desetak kilometara natrag u Jeruzalem. Križ nije izolirani događaj. On je centralni događaj biblijske priče. Poput dvojice mladića na putu iz Jeruzalema, nećemo razumjeti pravo značenje križa ako ga ne vidimo u kontekstu.

U drugoj polovici prošloga vijeka, u mnogim zemljama je postalo popularno kupiti dijamantni zaručnički prsten. Ta scena je ponekad prikazana i

u filmovima. Nervozni mladić ulazi u juvelirsku radnju da kupi savršeni prsten za svoju dragu. Izgleda izgubljeno i zbunjeno. Prodavač mu pokazuje paletu nakita različitog stila rezanja, raznih dekoracija i iznosi ih na pult. „Da li vam ijedan od ovih odgovara?“ Mladić izabere jedan prsten i provjerava cijenu. Lice mu preblijedi. Mali prozračni kamen košta više od bilo čega što je do tada kupovao. Znoj mu oblije čelo.

Za razliku od gore opisanog lika, mudri mladić malo istraži prije nego što uđe u radnju. On poznaje terminologiju i postavlja pravo pitanje. „Koliko karata ima ovaj dijamant?“ „Pokažite mi stepenasto brušeni dijamantni prsten.“ On traži da vidi dijamant iz kutije. Gleda u njega s povećalom, okreće ga prema svjetlu, ispituje ga iz svakog ugla. On provjerava boju dijamanta pred bijelim listom papira. Sam se uvjerava u težinu. Mudar mladić provjerava ove stvari, jer želi pravu vrijednost dijamanta prije nego ga kupi; želi da njegova zaručnica s ljubavlju pogleda u prsten nakon dugo godina braka, i zato ne želi da ga prevari nestrpljivi prodavač. Ukratko, on ispituje



dijamant izbliza, jer želi donijeti ispravnu odluku.

Isto vrijedi i za križ. Križ je kompleksan simbol i da biste razumjeli njegovu pravu vrijednost morate ga okretati u ruci, gledati ga iz različitih uglova i promatrati svaki njegov aspekt. Je li križ simbol uključenosti ili isključenosti? Je li simbol smrti ili života? Je li simbol pobjede ili srama? Razumijevajući svaki aspekt križa u kontekstu biblijske priče, možemo se približiti njegovom pravom značenju.

Istorijska činjenica da je Isus umro na križu, na brdu izvan Jeruzalema, nesporna je u akademskom svijetu. Novozavjetni teolog Dominic Crossan piše: „Da je raspet sigurno je kao i bilo koji historijski događaj.” Čak i Reza Aslan, muslimanski akademik koji smatra Novi zavjet samo ljudskim dokumentom, jasno i uvjerljivo navodi u svojoj knjizi „Rimljani su razapeli Isusa.” Činjenica tog događaja je nepobitna. Međutim, pitanje značenja još uvijek postoji. Šta križ kao centralni događaj biblijske priče znači? Šta to nama danas znači? U sljedećim poglavljima vratit ćemo se korak unazad i proširiti vidik, a zatim napraviti

korak naprijed i pobliže ispitivati križ kroz leće Biblije.

Na kraju, vidik je bitan. Kada je Friedrich Nietzsche pogledao na križ, on je vidio nešto grozno. Napisao je: „Bog na križu je prokletstvo za život i znak da trebamo tražiti oslobođenje od njega.” Suprotno njemu, Thomas à Kempis je ispred sebe vidio mural velike ljepote. „U križu je spasenje; u križu je život; u križu je zaštita od naših neprijatelja; u križu je infuzija nebeske slatkoće; u križu je snaga uma; u križu je radost duha; u križu je izvrsnost vrline; u križu je savršenstvo svetosti. Nema spasenja duše niti nade u vječni život osim u križu.”

**Slavko Hadžić i Josh Irby**  
Iz knjige *Križ na brdu*



**Narudžbe i informacije:**  
**+387-61-255-309**  
**kriznabrdu@gmail.com**

# B OŽJE GORUŠIČINO ZRNO



Upitam li te za najveća svjetska čuda, vjerujem da ćeš spomenuti Kineski zid, palaču Tadž Mahal u Indiji, piramide u Egiptu, let rakete prema Mjesecu, možda i Ajfelov toranj, ili njujorški *Empire State Building*, nekada najvišu zgradu na svijetu. Evo ti još jedno pitanje: Šta misliš, šta bi Isusovi učenici stavili na popis najvećih čuda svijeta? Meni se čini da bi na prvom mjestu bio hram u Jerusalimu. Taj mi se zaključak nameće dok čitam

dogadaj iz Matejevog evanđelja, na početku 24. poglavlja. Na izlazu iz hrama, Isusa su čekali učenici koji su mu željeli pokazati hramske zgrade. Vjerujem da su očekivali uzdah divljenja i Isusove riječi pohvale, nešto kao: „Ah, dragi moji prijatelji, ovo je uistinu svjetsko čudo!” Zasigurno su stoga doživjeli zaprepaštenje, jer im je Isus rekao, govoreći o hramu: "Vidite li ovo sve? Zaista, kažem vam: ovdje sigurno neće ostati ni kamen na kamenu. Svaki će

se srušiti" (Matej 24:1-2). Moje posljednje pitanje jest: što misliš, što bi Isus stavio na popis svjetskih čuda?

Ponudiću ti svoj odgovor. Mislim da bi na tom popisu bilo gorušično zrno. Jednom je prilikom Isus iznio usporedbu o tome. Rekao je: "Kraljevstvo je nebesko slično gorušičinom zrnu koje neko uze i posija na svojoj njivi. Ono je, svakako, najsitnije od svega sjemena, ali kad uzraste, bude veće od drugog povrća, razvije se u stablo, tako da dolaze ptice nebeske i gnijezde se u njegovim granama" (Matej 13:31-32).

Isus je ovdje vjerojatno govorio o crnoj gorušici, čije su se sjemenke uzgajale za izradu ulja, ili kao začim. Tom je usporedbom zasigurno imao u vidu malu grupu učenika, s kojima će započeti njegova Crkva i vremenom se proširiti u sve krajeve svijeta - poput sićušnog sjemena gorušice koje izrasta u veliku biljku. Razmišljajući o čudesnim Božjim putovima, došao sam do zaključka da se usporedba o gorušičnom zrnu tu ne iscrpljuje.

Događaji vezani uz Josifa, jedanaestog sina starozavjet-

nog patrijarha Jakova, podsjećaju me na gorušično zrno. Usudio bih se reći da je Josif bio gorušično zrno u Božjoj ruci; i to onda kad je nepravedno optužen i bačen u tamnicu. Zasigurno si u čudu. Predlažem da uzmeš Bibliju u ruke. Od 37. poglavlja Postanka, prve biblijske knjige, možeš pratiti Josifov razvoj od njegovih mladenačkih dana. U tamnicu je dospio tako što braća „prodadoše Josifa u Egipat“, kako sažeto izvještavaju i Djela apostolska, „jer su mu zavidjeli“ (Dj 7:9). Josif je - prema biblijskom opisu - bio sanjar i očev ljubimac. No, s druge strane, bio je trn u oko svojoj mnogobrojnoj braći. Tužakao ih je ocu, pričao im snove, koje su braća doživljavala kao Josifovo razmetanje. Čini se da je očeva pristranost prema sinu, kojeg je dobio u poodmakloj dobi, izazvala bojazan u braći da će Josif možda biti i jedini nasljednik. Stoga su braća zamrzila Josifa do te mjere da su smišljali kako da ga ubiju.

Prilika im se ukazala dok su čuvali stada. Opazivši Josifa u daljini, kako im dolazi u posjetu, osjetili su da je to pravi trenutak za okršaj. Uхватili su ga i bacili u čatrnju, isušeno spremište vode. Zatim su ga

prodali u roblje karavani trgovaca, koja je tim putem išla prema Egiptu. Ocu su rekli da je Josifa rastrgala divlja zvijer. Braća su mogla likovati: njihov je plan uspio! Nisu ruke umazali krvlju, ali su se riješili brata, kao po onoj: „*Vuk sit a koza cijela!*”

Josif je kao rob odveden u Egipat i tu ga je kupio Potifar, dvoranin egipatskog faraona. Činilo se u početku da je Josif došao u dobre ruke. Potifaru se on svidio; čak je gospodar primijetio da Bog iskazuje naklonost njegovom robu. Stoga ga je faraonov dvoranin unaprijedio za upravitelja svog doma, ali tada je novo zlo zadesilo mladića. Dvoraninova žena je pokušala zavesti Josifa. Kako joj to nije uspjelo, nepravedno ga je optužila pred mužem za napastvovanje. „Gospodar pograbi Josifa”, piše u Bibliji, „i baci ga u tamnicu – tamo gdje su bili zatvoreni kraljevi utamničeni. I osta u tamnici” (Postanak 39:20).

Možda sada misliš u sebi: „*Siromah Josif, taj mladić zasigurno nije imao sreće.*”

Bog je imao drugačije misli. Istina je da je Josif bio u tamnici bespomoćan i lišen oslonca.

Otac je mislio da mu je sin mrtav, braća su bila srećna što su ga se riješila. Njegov je gospodar na njega gledao kao na napasnika. Josifovi izgledi za izlazak iz beznadne situacije su bili vrlo mali – ja bih rekao – sitni poput gorušičnog zrna, koje je najmanje od svega sjemena. Ali, znaš li šta mislim da Bog rekao u tom trenutku, dok je Josif bio u egipatskoj tamnici? Nešto poput ovog: „*Drago moje dijete, morao sam te smanjiti do veličine gorušičnog zrna, tek sada – oslonjen samo na mene - moći ćeš dati ono što je najbolje u tebi.*”

Da! Josif sanjar, pomalo razmaženi mladić, iznenada je dospio u ropstvo, pa onda u tamnicu, ali ga Božja naklonost nije ostavila. Bog mu je dao mudrost da može protumačiti snove dvojici faraonovih službenika, koji su takođe bili bačeni u istu tamnicu.

Slijedom daljnjih okolnosti, Josif biva pozvan pred faraona, kako bi protumačio san, koji faraonovi čarobnjaci i mudraci nisu mogli. I u ovom slučaju, Bog je dao mudrost Josifu, te je on dao ispravno tumačenje o faraonovom snu o sedam mršavih i sedam debelih krava.

To je toliko zapanjilo najmoćnijeg čovjeka u Egiptu, da je u Josifu prepoznao pravu osobu da vodi njegovu zemlju. Josif je konačno uzdignut na visok položaj. Faraon je rekao Josifu: "Postavljam te, evo nad svom zemljom" (Postanak 41:41). Nastaviš li čitati o događajima koji slijede, naići ćeš na to kako se Josif velikodušno izmirio s braćom, te kako je oca, braću i njihove porodice, spasio od gladi. Njegov je otac s pravom mogao reći za svog sina sljedeće: "Josif je stablo plodno, plodno stablo kraj izvora, grane svoje grana preko zida" (Post. 49:22), ili kako je rekao Isus u usporedbi o gorušičnom zrnu: „Ono je, svakako, najsitnije od svega sjemena, ali kad uzraste, bude veće od drugog povrća, razvije se u stablo, tako da

dolaze ptice nebeske i gnijezde se u njegovim granama."

Zašto sam ispričao ovu priču o Josifu, sa naglaskom na njegovo zatočenje u tamnici? Za tvoje ohrabrenje. Osjećaš li se sitnim, poput gorušičnog zrna, bez izgleda da te iko primjeti u ovom svijetu, ili ti pruži ruku pomoći? Zatvara li se nebo nad tobom i lišava te svakog vanjskog oslonca? Nemoj biti brz u osudi životnih okolnosti, jer možda je Bog na djelu, kao u slučaju Josifa. Možda ti Bog govori u dubini duše: „Dopusti da te smanjim na veličinu gorušičnog zrna, kako bi u nedostatku vanjskog oslonca, potražio oslonac u meni.“

Znaj da bi Bog mogao od tebe načiniti gorušično zrno, treba u tvom srcu imati i materijal za



to. Josif je taj materijal imao. Kad ga je Potifarova žena iz dana u dan pokušavala zavesti, nagovarajući ga da legne s njom, Josifov je čvrsti odgovor bio: "Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!" (Post. 39:9). Kada je stajao pred faraonovim službenicima, ili pred samim faraonom, Josif je imao Boga u srcu i na usnama. Rekao je: „Zar tumačenje (snova) ne spada na Boga?" (Post. 40:8), ili: „Ništa ja ne mogu“ – odgovorio je Josif faraonu, kada ga je upitao za tumačenje snova – „nego će Bog dati pravi odgovor faraonu" (Post 41:16). Prikloni se i ti Bogu, budi gorušično zrno, koje će on posijati. Tada ćeš poput psalmiste moći zapjevati: „Znajte:

Gospod čudesno uzvisuje prijatelja svoga: Gospod će me uslišiti kad ga zazovem" (Ps. 4:4).

*Vlado Pšenko, Vukovar*



# Ko je prezreo dan skromnih početaka?

Knjiga proroka Zaharije 4:10

# T ESTIRANJE PRIJE KUŠNJE



*„Ako s pješacima trčeći sustaješ, kako ćeš se s konjima utrživati? Kad ni u mirnoj zemlji nemaš uzdanja, kako ćeš onda kroz guštare jordanske?”*

Jeremija 12,5

**V**jerujem da Bog dopušta manje testiranje da bi nas pripremio za veće kušnje. Postavlja se pitanje: „Ako se ne možeš uspješno boriti s pješacima, u sigurnom okruženju, kako onda možeš očekivati da ćeš se uspješno boriti sa žestokim ratnicima na konjima, na opasnim obalama nabujalog Jordana?”

Ovdje je velika duhovna lekcija. Ako „padaš” na svakom malom testu koji ti je poslan na put da te nauči vještini ratovanja i opstanku, kako ćeš preživjeti kušnju koja dolazi na ovaj

svijet? Kako ćeš moći proći kroz oganj kad bježiš već na iskru sukoba? Nikad nemoj moliti da budeš oslobođen od svojih vrućih testiranja. On je dao razna obećanja kako da izađeš iz njih i uslijed svega stekneš snagu i izboriš znanje za rat protiv sotine.

Mali testovi u životu neće te učiniti imunim na velike kušnje, već će oni služiti istoj svrsi kao i medvjed i lav u Davidovu životu – da te pripreme za susret s divom!

## **LEKCIJA:**

Stari vojnici krsta niti umiru niti nestaju. Oni postaju sve snažniji, idu iz slave u slavu, što znači iz testiranja u testiranje, iz pobjede u pobjedu.

*David Wilkerson*

# TEŠKO JE BITI HRIŠĆANIN



**U** ropstvu nisu samo oni koji nikad nisu čuli ili odbijaju vjerovati u evanđelje. Mnogi tipični „obraćenici“ ove generacije takođe su zarobljeni grijehom. Stvorili smo tu dilemu zanemarujući objavljivanje pune poruke onoga što zaista znači slijediti Isusa.

Mnogi pretpostavljaju da su slobodni, dok u stvarnosti nisu, a dokaz se nalazi u njihovim životnim stilovima. Isus kaže: „Uvjeravam vas, najozbiljnije vam kažem, ko god čini grijeh i običava grijешiti, rob je grijeha.

Sad, rob ne ostaje trajno (zauvijek) u kući; sin [kuće] doista ostaje zauvijek. Stoga, ako vas Sin oslobodi [učini slobodnim čovjekom], onda ste stvarno i neupitno slobodni“ (Jovan 8:34–36).

Ove riječi ponavljaju istinu iz primjera sa plodovima voćke. Ako neko stalno i iznova griješi, to je dokaz da je i dalje rob grijehu. On nije sin jer se njegova prava priroda nije promijenila. Može misliti da je slobodan jer je ispovjedio molitvu grešnika, ali se nije odrekao svojih ličnih



„prava“ kako bi slijedio Isusa. I dalje želi svoje slobode (koje su lažne), zajedno s prednostima spasenja. Ne možete imati oboje!

Takvi pojedinci mogu započeti svoje iskustvo „novog rođenja“ sa radošću, uzbuđenjem i strašću, jer sve je osvježavajuće i novo. Međutim, njihova nepromijenjena priroda vremenom će se očitovati – ali očitovaće se u hrišćanskim krugovima i biće zaodjenuta evanđeoskim jezikom i životnim stilom. Zato najviše obmanjuje. Novi zavjet posebno upozorava na tu obmanu.

Pavle piše: „U posljednje će dane biti jako teško biti hrišćanin“ (2. Timoteju 3:1). Mi živimo u posljednjim danima. O tome nema sumnje; svi proročki stihovi otkrivaju da će se Isus uskoro vratiti. Pavle je predvidio naš dan kao najteže razdoblje da se bude hrišćanin.

Drugi prevodi koriste riječi opasno i strašno da opišu naše vrijeme. Zašto? Ako proučavamo Pavlove dane, vidimo da je on nailazio na veliko protivljenje. U pet različitih navrata je primio trideset devet udaraca bičem po svojim leđima. U tri su ga odvojena slučaja tukli šta-

pom. Jednom je bio kamenovan i proveo je godinu dana u zatvoru. Nailazio je na žestoko progonstvo gdje god bi se okrenuo. A opet, kaže da će u našim danima biti još teže biti hrišćanin. Zašto? On navodi razlog: „Ljudi će biti ljubitelji samih sebe, ljubitelji novca, hvalisavi, ponosni, nasilni, neposlušni roditeljima, nezahvalni, nesveti, bez ljubavi, nepraštajući, klevetnički, bez samokontrole, surovi, ne ljubitelji dobra, izdajnički, nagli, uobraženi, ljubitelji zadovoljstva više nego ljubitelji Boga...“ (2. Timoteju 3:2–4).

Posmatrajući ovu izjavu, i dalje se možemo pitati šta Pavle pokušava reći. Na koji se način taj popis razlikuje od njegovih dana?

Ljudi u njegovom društvu imali su sve te osobine. Voljeli su sebe i voljeli su novac. Bili su nesveti, nisu opraštali i slično. Petar je čak na dan Pentekosta rekao: „Budite spašeni od ovog nepoštenog (izopačenog, opakog, nepravednog) naraštaja“ (Djela 2:40).

Zašto onda Pavle izdvaja našu generaciju kao onu koja ima te osobine koje uzrokuju da je u naše vrijeme najteže biti hrišćanin?

On nastavlja dajući razlog: „Jer [iako] nose oblik pobožnosti (prave vjere), oni niječu i odbacuju i stranci su njezinoj sili [njihovo ponašanje protivrječi istinitosti njihovog ispovijedanja]“ (2. Timoteju 3:5). Engleski prevod *New King James Version* kaže da „imaju oblik pobožnosti, ali negiraju njezinu moć“.

Stoga možete vidjeti zašto je teško biti hrišćanin u našoj generaciji. Biće mnogo onih (sudeći po drugim referencama u Novom zavjetu) koji ispovijedaju da su hrišćani, novorođeni ili spašeni, a koji neće dopustiti krstu da ubije njihov život usmjeren na sebe. Oni neće donijeti odluku da napuste vlastita prava i požude kako bi slijedili Isusa. Iskreno će vjerovati da je On njihov Spasitelj, ali će Mu se pridružiti zbog same činjenice šta On može učiniti za njih, umjesto zbog toga ko On jeste.

Nije ništa drukčije kada se žena uda za muškarca zbog njegovog novca. Ona se možda uda za njega iz ljubavi, ali je ljubav iz pogrešnih razloga. Iz takvog motiva, mnogi će tražiti Isusa zbog spasenja, društva, uspjeha u ovom životu i odlaska na ne-

bo poslije smrti. Iskreno će vjerovati da je Hrist njihov Spasitelj, ali se nikad neće odreći kontrole nad vlastitim životima.

Pavle za takve „vjernike“ dalje navodi da „uvijek uče, a nikad ne mogu doći k pravoj spoznaji istine“ (7. stih). Oni će dolaziti na službe, kućne grupe i druga okupljanja, čuti Riječ Božju, ali im nedostaje promjena.

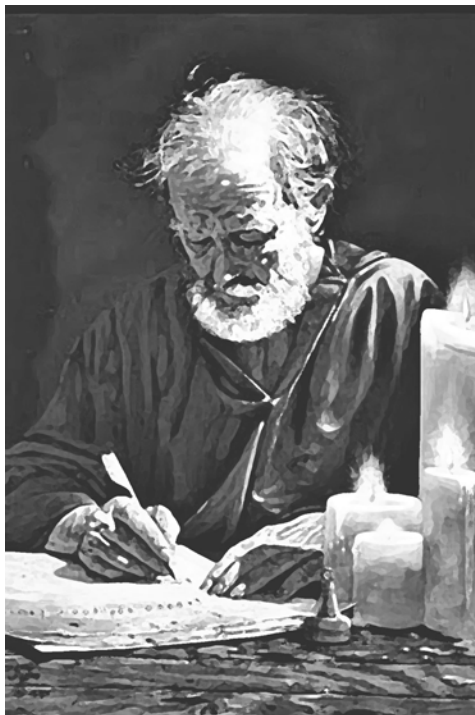
Problem je u zamagljenim linijama. Pogledajmo osobu koja je koristoljubiva, no ispovijeda iskustvo novog rođenja, govori jezikom pravog vjernika, druži se s pobožnima, čak je i uzbuđena zbog okupljanja vjernika – a ipak nema promjene u njezinoj prirodi.

U suštini, ne znajući, takva je osoba varalica, a problem proizlazi iz činjenice da se njezina samoobmana širi poput bolesti. Ostali temelje svoje živote izvan „norme“ hrišćanske kulture, a njihova norma nije usklađena s nebeskim načinom življenja, zbog čega je teško biti istinski vjernik. U Pavlovim danima, ako si bio vjernik, tvoj je život svakog trena bio u opasnosti. Nije bilo nikakve sumnje – ako si se predao Isusu, svoj si život stavio na kocku.

U 2. Timoteju 3:10–13 Pavle nastavlja: „Ali ti znaš što ja naučavam, Timoteju, i kako živim, i koja je moja svrha u životu. Ti znaš moju vjeru i koliko sam dugo trpio. Znaš moju ljubav i moju strpljivu izdržljivost. Znaš koliko sam progonstva i patnje podnio. Znaš sve o tome kako sam bio progonjen u Antiohiji, Ikoniju i Listri – ali me Gospod izbavio iz svega. Da, i svako ko želi živjeti pobožnim životom u Hristu biće progonjen. Ali zli će ljudi i varalice cvjetati. Nastaviće obmanjivati druge, i oni sami biće prevareni.“

Pavle je to razjasnio. Nije samo to što je Pavle naučavao Timoteju pokazalo da mu može vjerovati. Njegova se pouzdanost takođe nalazila u onome što je živio i u njegovoj svrsi u životu (onoj vođenoj vječnošću, do čega ćemo doći kasnije u ovoj knjizi).

Ono što je svjedočilo za Pavla nisu bile njegove odgovorene molitve, čudesni znaci koji su ga slijedili, popularnost njegove službe, čak ni njegova sjajna sposobnost naučavanja Božje riječi. Ne, on nije ukazao na te osobine. Ukazao je na svoj životni stil. To je bio, i dalje treba biti, odlučujući faktor.



Pavle je nastavio govoreći „zli će ljudi i varalice cvjetati“. Svaako od nas zna kloniti se zle osobe. Međutim, najopasnije su varalice – oni koji uzmu vanjski identitet koji ne odgovara njihovoj pravoj prirodi. To su oni koji ispovijedaju hrišćanstvo i imaju vanjski oblik pobožnosti, ali njihovo ponašanje ne pokazuje prisutnost snage koju milost ima da mijenja živote. Primjetite da Pavle kaže da ne samo da će oni zavoditi druge već će i sami biti zavedeni.

---

**John Bevere**  
Iz knjige VOĐENI VJEČNOŠĆU

# T EST PRAVOG PRIJATELJSTVA



## **ZAINTERESOVANOST**

Važno mjerilo koje definiše prijatelja je koliko se ta osoba zanima za vaš život. Ispričajte joj nešto važno što se događa u vašem životu, pa ćete vidjeti hoće li vas pozvati da vidi što se dalje dogodilo. Ako to ne učini, pozovite vi nju i vidjećete hoće li to uopšte spomenuti. Konačno, ako ne spomene tu temu, recite nešto o tome da biste se uvjerali sjeća li se još uopšte o čemu ste razgovarali.

## **ODANOST**

Odajte svom prijatelju tajnu o zajedničkom prijatelju da biste vidjeli hoće li je prenijeti. Pravi prijatelji poznaju vrijednost povjerenja u prijateljskom od-

nosu. Važno je da prije ovog testa od tog zajedničkog prijatelja dobijete dopuštenje da drugoj osobi povjerite njegovu tajnu.

## **PONOS**

Svako vam može reći da se razvedrite. Od toga će se ta osoba bolje osjećati, ali obratite pažnju na to ko će vam čestitati na novom poslu ili nekom postignuću. Prijatelji koji ne osjećaju ljubomoru i zavist, učiniće upravo to. Vaši pravi prijatelji su ponosni zbog vaših dostignuća, a nisu ljubomorni na vaš uspjeh. Obratite pažnju dolazi li vam prijatelj kad imate dobrih vijesti, a ne samo loših. Mnogi ljudi su spremni da nas „razvedre“ kad stvari krenu lo-

še, ali teško je pronaći nekoga tko će nam čestitati kad se dogodi nešto dobro.

## **ISKRENOST**

Pravi prijatelj je onaj koji će vam reći i ono što ne želite čuti. Biće spreman i podnijeti da se naljutite na njega ako će vam to pomoći. Govori li vam vaš prijatelj ono što služi vašoj dobrobiti čak i onda kada zna da biste se zbog toga mogli naljutiti na njega?

## **POŠTOVANJE**

Recite svome prijatelju da se u vašem životu događa nešto uzbudljivo, nešto jako dobro, ali da ni u kom slučaju ne biste o tome odmah pričali, pa ćete vidjeti hoće li navaljivati na vas. Postoji razlika između znatiželje i zabrinutosti. Ako se radi o tome da on to „jednostavno mora znati“, tada ga zanima samo ogovaranje, a ne vi. Dobar prijatelj će poštovati vaše želje i ostaviti vam prostora. Možda će to povremeno spomenuti jer ga zanima, ali neće neprestano navaljivati da mu to kažete iako ste jasno pokazali da o tome za sada ne želite raspravljati. Reći ćete mu da se radi o pozitivnoj, a ne negativnoj „tajni“, jer kada bi dobar prijatelj osjetio da se s

vama događa nešto loše, uporno bi insistirao na tome da mu to odmah kažete, jer bi u suprotnom bio potpuno zabrinut za vas.

## **ŽRTVOVANJE**

Je li vaš prijatelj voljan odreći se nečega ako bi vas to usrećilo? Bi li žrtvovao svoje vlastito zadovoljstvo zbog vaše sreće? Ko odlučuje što se zbiva u vašem prijateljstvu? Postoji li riječ dogovor u njegovom rječniku? Kada se pojavi neka ozbiljna situacija i kada su vaši interesi međusobno suprotstavljeni, većina će se ljudi truditi da zaštiti svoje. Obratite pažnju na to ima li vaš prijatelj nekakvu ideju ili plan koji bi vam oboma pomogao da se „izvučete neozlijeđeni“ ili mu je samo stalo da spasi sebe i zaštiti svoje interese.



# V AZNESENJE



*„Teofile, prvu knjigu napisao sam o svemu što je Isus otpočeo da čini i uči, sve do dana kada je Duhom Svetim dao nalog apostolima koje je izabrao, i kada je vaznet bio. Njima se posle svoga stradanja mnogim dokazima pokazao kao živ, time što im se javljao četrdeset dana i govorio o carstvu Božijem. I dok je još bio sa njima zajedno, zapovedi im da se ne udaljavaju od Jerusalima, nego da čekaju Očevo obećanje, koje ste čuli od mene: Jovan je krstio vodom, a vi ćete za koji dan biti kršteni Duhom Svetim. A okupljeni pitahu ga ovim rečima: Gospode, hoćeš li u ovo vreme uspostaviti carstvo Izrailjevo? On im reče: Nije vaše*

*da znate vremena ili rokove koje je Otac odredio svojom vlašću, nego ćete primiti silu kada Duh Sveti siđe na vas, i bićete moji svedoci kako u Jerusalimu tako i po svoj Judeji, i Samariji, i sve do kraja zemlje. I kad to reče, bi uznet pred njihovim očima, i jedan oblak ga uze od njihovih pogleda. Kada su pak gledali na nebo – dok je on odlazio – gle, dva čoveka u belim haljinama već su stajali pored njih. Oni rekoše: ljudi, Galilejci, što stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus, koji je od vas vaznet na nebo, doći će na isti način na koji ste ga videli da odlazi na nebo.”*

Dela apostolska 1:1-11

**M**islim da bismo ove stihove trebali čitati mnogo češće nego što to činimo. Prati-  
mo tamu ovoga sveta kao da smo iz vida izgubili svetlo. Mnogi jadikuju jer je Isus otišao. Međutim, Božje videlo je tu. Isus Hristos nije napustio ljude, čak ni one koji njega jesu napu-  
stili.

Taj tako strašni događaj - Isusov odlazak - ustvari je ono što je omogućilo ispunjenje Hristovog obećanja koje je zapisano u Jovanovom Evanđelju: „*A sada odlazim onome koji me je poslao, i niko od vas me ne pita: kuda ideš? Nego je žalost ispunila vaše srce, zato što sam vam to kazao. Ali ja vam govorim istinu: dobro je za vas da ja odem. Jer ako ne odem, pomagač i utešitelj neće doći do vas; ako pak odem, poslaću vam ga. I kada on dođe, dokazaće svetu da ima greha, i pravednosti, i suda. U pogledu greha – što ne veruju u mene; u pogledu pravednosti – što odlazim Ocu i više me nećete videti; u pogledu suda – što je vladar ovoga sveta osuđen. Imam još mnogo da vam govorim, ali sada ne možete da podnesete. A kada on dođe, Duh istine, uputiće vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što*

*sluša, i najaviće vam što će doći. On će me proslaviti, jer će uzeti od moga i javiti vam. Sve što Otac ima – moje je; zbog toga rekoh da će uzeti od mojega i vama javiti.*”

Biblijska knjiga „Dela apostolska”, nastavlja se na Evanđelje koje mu je prethodilo i predstavlja nastavak korespondencije između Luke i nekog njemu dragog čoveka Teofila. Skrećem vam pažnju na tri stvari:

**Prvo:** U prvoj knjizi Luka je pisao o onome što je Isus tek počeo da radi. Ako pogledate Lukino Evanđelje koje je ta prva knjiga o kojoj se ovde govori, videćete da se ono završava Hristovim vaznesenjem. Hristov život ovde na zemlji je završen, ali njegova dela očigledno nisu. Drugim rečima, sve ono što sam ti pisao dragi Teofile jeste tek početak Isusovih dela jer nastavak sledi.

**Druga** stvar su dela.

**Treća** su reči. Evanđelista je prvo pisao o tome šta je Isus činio, a tek potom šta je poučavao. Kod Gospoda dela idu pre reči. Hrišćani ne bi trebalo da žive bez ispravne teologije, ali teologiju ne treba stavljati ispred pravednih dela, pravog

ponašanja i pomoći ljudima koji su u potrebi. Kako kaže profesor Birviš: „Mnogo ljudi je izgubilo život zato što ih službeno hrišćanstvo nije smatralo pravovernima, a nikada se ni jedan sabor nije sastao da osudi propuštene prilike i neučinjena dobročinstva.”

Hrišćanstvo je dužno da uspostavi Hristom dat poredak vrednosti, a u tom poretku dela imaju prednost nad dogmom.

Čineći i poučavajući, Hrist je završio svoj ovozemaljski život i došlo je vreme da bude vaznesen. Vaznesenje je jedan od tri prelomna događaja ljudske istorije. Do vaznesenja Hrist je živio na zemlji, od vaznesenja On stoluje na nebesima. Dolaskom na zemlju Gospod Isus je ispunio iščekivanje vekova; odlaskom u nebo Sin Božji je

ispunio čežnju večnosti, ili kako je to Filaret Moskovski rekao: „Kao što je Hrist svojim vaskrsenjem skrhao vrata pakla i otvorio izlaz iz njega, tako je i svojim vaznesenjem širom otvorio vrata neba omogućivši vernima ulaz u raj.”

Hristove reči da je On put, istina i život imaju svoju potvrdu u slici vaznesenja, jer Isus odlazi u nebo! Ko hoće sa njim, može. Ako ko veruje u njega, sebi na spas veruje. Ako ko ne veruje u njega, sebi na propast ne veruje. Upravo stoga je Isus tako nezaobilazan. Ko se pouzdaje u Mojsijev zakon biće tamo gde je i Zakon – na zemlji. Ko se pouzdaje u Hrista biće tamo gde je i Hrist – u raj.

---

*Ivan Božer*, Temerin





# BESAN NA BOGA?!



*Zašto je Bog dozvolio da mi se to dogodi?! Besan sam na njega, priznajem, ali nisam siguran da li je to u redu?*

**D**a li je dobro biti besan na Boga? Ako i jesmo, ne bismo li trebalo da progutamo taj bes, da obuzdamo svoje osećanja i reakcije?

Nipošto! Robert Džons nas uverava da „ćuti i trpi“ pristup ovom razornom osećanju nipošto nije dobar. Sa druge strane, rešenje nije ni u tome da nekontrolisano Bogu „sve saspeemo u lice“. Umesto ovih krajnosti, donesimo mu jednostavno i ponizno naša stradanja, sumnje i nedoumice. Naučimo se da bu-

demo transparentni u Božijoj blizini! Naučimo da u nevolji razmišljamo biblijski i delujemo u poslušnosti.

Karolina je bila sasvim zbušnjena. Otkrila je da je Rej vara s drugom ženom. Sve je postalo još gore kada je odbio da prekine tu vezu. Najzad, doneo je odluku da napušta brak, što je okamenilo Karolinin život. U glavi joj je bubnjalo od pitanja o njemu, o toj ženi i onome što je čeka. Zar je moguće!? Zar je skrenuo sa uma kada je odbacio četrnaest godina braka? I zašto baš ona? Šta ću sada ja, kako da živim? Hoće li i moj razvod da bude bolan i ružan?

Kako je vreme prolazilo, njen početni šok je jenjavao pred tim, ali podjednako otrovnim pitanjima: Gde je sada Bog u svemu ovome? Zar je Rej, kao sasvim dobra hrišćanin mogao da uradi nešto tako? Zašto dobri Gospod dozvoljava da deca i ja sada prolazimo ovu noćnu moru? Zar je ovo nagrada dobrog Boga njegovim dobrim ljudima?!

Karolina je bila besna na Boga. Osećala je to. Šta sada da radi? Zar je to dobro? Nekoliko prijatelja vernika su je upozorili da se posveti dobru i da ne sumnja u Boga. Ona je to doživela kao poziv na bezosećajni stoicizam. Kiptila je od besa! Zar je preko tog grotla trebala da navuče plastični osmeha dobre hrišćanke!? Zar da zamuri pred cunamijem sumnji u Božije postupke, pred talasom koji bi da je zбриše? To ju je razdiralo dok je sedela, zurila ispred sebe i slušala glas radio propovednika koji je grmeo kako se „dobri hrišćani ne bune i ne žale na životne nevolje“.

Neki su joj prijatelju predlagali drugačija rešenja. Ohrabrivali su je da slobodno sve izruči pred Gospoda.

„U redu je ako si besna na Boga! Iskaži sebe! Isprazni se, jer to je zdravo! Reci mu kako se osećaš. Budi iskrena u svemu jer On ionako već sve zna. Priznaj mu svoju ljutnju. Videćeš, razumeće te! On ima stomak za to.“

Karolina je tek tada bila zbuñjena! Savet da Gospodu prizna koliko je besna na njega činio joj se razumnim. Nudio joj je oslobođenje i izlaz. Ipak, mučila ju je svest i znanje da je Gospod dobar, pouzdanja vredan i savest joj nije dopuštala da mu „saspe sve u lice“. Najzad, osećala je da bi to bilo uvredljivo, bogohulno.

A ti? Verovatno si u nekoj svojoj priči, drugačijoj od Karolinine. Možda su te sasvim nepravedno najurili iz firme. Možda su te odrasli zlostavljali dok si bio/bila dete, ili te je izdao neko kome si verovo/la. Neki od nas nose novčane tereće bez nade da će doći bolje vreme, neko rešenje. Možda je reč o nekoj neizlečivoj bolesti. Istina, većina nas ne pati od ovih drastičnih stvari, ali zato patimo podjednako stvarno i bolno. Prosto, idemo kroz život s trajnim osećanjem razočarenja, neke unutrašnje praznine i tuge.



Zar većini hrišćana koje poznajete ne manjka prava i trajna radost?

U čemu god da ste, zajedno sa Karolinom izgarate u nekim gorućim sumnjama prema Gospodom. Zbunjeni ste u vezi njegove dobrote? Otvoreno sumnjate da je dobronameran i da zna šta radi? Proključate kada se osvrnete na svoju bedu i u isto vreme pomislite na njegovo svemudro vođstvo i zaštitu! Jednostavno, besni ste na njega! Šta da radite? Dobra vest koju nam kazuje njegova Reč je da pred nama nisu samo dve mogućnosti. Nismo osuđeni na to da biramo između „gutanja“ i „eksplozije“! Ne moramo da krijemo u sebi svoj bes i ne mora-

mo da kunemo i psujemo svog Gospoda.

Sveto pismo odbacuje ove puteve i poziva nas na treći put. Možemo da budemo otvoreni ali ne i bogohulni. Objasniću to u dva koraka.

Pogrešno je biti besan na Boga. Nije dobro razuzdati svoje srce, razulariti svoj jezik i usta protiv Boga. Sveto pismo jasno zabranjuje tzv. „ventil“ metode istresanja protiv Svevišnjeg i njegovih postupaka. Prema Božijoj Reči, naš bes je osuđivačko stanje celog našeg bića prema onome što nam se čini našao. Bes je preovlađujuće stanje u našem umu, osećanjima i volji prema nekome ili nečemu što nam je – ili nam se tako čini –

nanelo štetu, bol, zlo. U tom smislu, naš bes, naša ljutnja nije više neutralna emocija. Naime, neki naivno argumentuju kako je bes sam po sebi u redu i da je moralno neutralan, što je sasvim netačno. Bes nikada ne postoji mimo naših uverenja, najdubljih unutrašnjih poriva, sklonosti, volje. Bes je ukupna reakcija našeg bića, nas samih, na nekoga ili nešto što nam je (ili nam se baremo tako čini) nanelo patnju.

Shvatamo li sada zašto nije ispravna ona, ma kako dobro-namerna izjava: U redu je ako si besan na Boga.

Nije u redu. Nije, jer svojom ljutnjom optužujemo Boga da greši i da je nepravedan. U besu mu prebacujemo za ono loše što nas je snašlo, kao da je on

sve to baš tako hteo, isplanirao i uradio.

Gde je koren svega ovoga? Kej Artur jasno pokazuje gde: „Besni smo na Boga jer nije uradio i ne radi ono što mislimo da treba da radi, onda i onako kako smo mi to zamislili!“

Lepo rečeno. Zamislimo se nad osudom svog besa. On krivi Boga za to šta radi (da li deluje ili ne), za to kako radi (način), za to kada nešto radi (vreme). Stalo nam je da bude po našem onda kada to hoćemo i gde to hoćemo. A kada to ne bude, besni smo na Boga i osuđujemo ga.

---

**Robert D. Džons**

Preveo i priložio Žarko Đorđević



## Šta čovek hoće?    Šta čovek neće?

Dobar odnos drugih ljudi prema sebi.  
Poštovanje i ljubav.  
Beskrajan i srećan život.  
Slavu, novac i bogatstvo.  
Sva moguća zadovoljstva i zabave.  
Sreću u porodici.  
Ukusnu hranu.  
Nakit, lepu i modernu odeću.  
Odmor.  
Putovanja.  
Obilje imovine.  
Odlično zdravlje.  
Brzo zadovoljenje svojih želja.  
Da ostavlja lijep utisak na druge.

Grubost.  
Potcenjivanje.  
Nepažnju.  
Mržnju i gnev od strane drugih.  
Starost, bolest i smrt.  
Da bude u senci i neprimećen.  
Siromaštvo i bedu.  
Dosadu i jednoličnost.  
Porodične svađe i razdore.  
Gladovanje.  
Da bude loše odeven.  
Naporan rad.  
Neprestani boravak na jednom mestu.  
Da ima malo imovine.  
Bol i patnju.  
Iščekivanje.  
Da loše izgleda.

# KUĆNE CRKVE U NOVOM ZAVETU



**O**dlomci iz Svetog pisma ukazuju na to da su obična jednostavna prebivališta bila korištena za širenje evanđelja i za učeništvo sa novim vernicima i u Isusovo vreme i za vreme širenja novozavetne crkve u knjizi Dela apostolska.

## **Isus je prvo bio obožavan u kući**

„Uđoše u kuću, videše dete s Marijom, materom njegovom, te padoše i poklonoše mu se; pa otvoriše kovčuge svoje i prinesoše mu na dar zlata, tamjana i izmirne.“ (Matej 2:11)

Prvi put kada se grupa sakupila da obožava Isusa i da mu nudi darove bilo je u kući, Marijinoj i Josifovoj kući.

## **Petrova kuća je bila korištena za sastanak isceljenja**

„Isus pođe zatim u dom Petrov i vide taštu njegovu koja je ležala bolesna od groznice. On je prihvati za ruku, i popusti je groznica. I ona usta i posluži ga. Uveče dovedoše k Isusu nekoliko besnih. On izгна duhove rečju i isceli sve bolesnike.“ (Matej 8:14-16)

U ranim danima svoje službe Isus je korisio Petrovu kuću za propovedanje i za službe isceljenja i izbavljenja.

## **Prva večera Gospodnja je održana u kući**

Poslednje nedelje svoje službe Isus je rekao učenicima: „A on reče; Idite tome i tome u grad i

kažite mu: Učitelj veli: „Vreme je moje blizu, kod tebe ću prirediti Pashu s učenicima svojim.“ (Matej 26:18)

Naš Gospod je mogao izabrati da proslavlja svoju prvu večeru Gospodnju sa svojim učenicima u sinagogi, u hramu ili u nekom drugom objektu od religioznog značaja, ali On je odlučio da je proslavlja u običnoj jednostavnoj kući. Tako je zapečatio jednostavno prebivalište kao sveto i posvećeno mesto, koje je vredno najsvečanijih službi obožavanja.

### **Isus je propovedao mnoštvu koje se okupljalo po kućama**

„Posle nekoliko dana vrati se Isus opet u Kapernaum. Pročuse da je u kući, i skupi se toliko ljudi, da nisu mogli da stanu u prostoru, već se gurahu pred vratima. On im je propovedao reč.“ (Marko 2:1-2)

Stvari koje mi danas radimo po crkvenim zgradama, Isus je



radio po kućama, napolju, u dvorištu hrama za vreme svoje trogodišnje javne službe.

### **Dan Pentekosta je došao u kućnu crkvu**

„O Pedesetnici bejahu svi zajedno na istome mestu. Odjednom nastade huka s neba kao od duvanja silnoga vetra, i ona napuni svu kuću u kojoj su oni sedeli.“ (Dela 2:1-2)

Mnogi od nas nikada nisu uzeli u obzir broj značajnih događaja koji su se odigrali u nečijoj kući. Prva služba obožavanja se dogodila u kući. Prva večera Gospodnja je održana u kući. Isus je propovedao i isceljivao bolesne u kući. Evanđelje je prvo propovedano paganima u Kornelijevoj kući. Izlivanje Svetog Duha na dan Pentekosta je bilo u kući. I prve crkve koje je započeo apostol Pavle bile su sve u kućama.

Kroz vekove, mi smo izgubili dinamiku jednostavnosti i dodali stvari koje su usporile napredak crkve u svim narodima.

### **Na ulicama i po kućama**

„Svaki dan bejahu jednako svi zajedno u hramu i lomljahu hleb po kućama, i primahu hra-

nu u radosti i u prostoti srca.“ (Dela 2:46)

Rana crkva se nije samo sastajala po kućama u manjim grupama, nego takođe i na većim skupovima na javnim mestima. Najbrži rast crkve, i u prošlosti (a i danas) bio je kada crkva nije koristila formalna mesta okupljanja, nego je ostala fleksibilna i mobilna.

### **Savle, progonitelj, napada kućne crkve**

„Savle pak raskopavaše crkvu, jer išaše po kućama i isterivaše ljude i žene ih predavaše ih u tamnicu.“ (Dela 8:3)

Gde je Savle iz Tarsa išao da nađe „ljude od puta“, da ih vuče u zatvor do smrti? On ih je pronašao da se sastaju po kućama. On će sam kasnije saditi crkve po kućama, na svojim misionarskim putevima.

### **Molitvena kućna crkva izbavlja Petra iz zatvora**

„I ne prestajahu svaki dan u hramu i po kućama učiti i propovedati Dobru vest Isusa Hrista.“ (Dela 5:42)

Oni se nisu nalazili u samom hramu, nego u dvorištu hrama ili u blizini hrama gde su se ljudi okupljali. To su bili sastanci



na otvorenom. U svome djelu „Istorija hrišćanstva“, autor Lion je napisao: „Hrišćani nisu imali posebne zgrade nego su se sastajali u privatnim kućama.“

Justina Mučenika (100-165) je upitao Prefekt Rusticus: „Gde se sastajete? Justin je rekao, gde bilo ko od nas izabere ili može, ili možda više volite da se svi sastanemo na istom mestu? Pa ne, jer Boga hrišćana ne može opisati neko mesto.“

U svojoj knjizi „Čelije za život“, Ron Trudinger je napisao: „Oni su započeli praksu svakodnevnog sastajanja u hramu i lomljenja hleba po kućama - u raznim privatnim domovima. Sinagoge su se koristile neko vreme, ali kao što vidimo u Delima 19, vrlo brzo su se zatvorile za hrišćane. Ali mi nastavlja-



mo da nalazimo značajne reference iz Dela apostolskih i iz poslanica o kućnim crkvama.“

### **Kućna crkva koja je otvorila evanđelje za narode**

„Sledećeg dana je Petar stigao u Cezareju. Kornelius ga je očekivao i pozvao je svoju rodbinu i bliske prijatelje. Kako je Petar ušao u kuću, Kornelius ga je sreo na vratima i pao pred njegove noge iz poštovanja. Petar je ušao unutra i zatekao veliko mnoštvo ljudi.“ (Dela 10:24-27)

Ovo je dobar primer započinjanja crkve u kući. Neko ko je gladan Boga i Božjih stvari pozove velik broj ljudi iz svoje porodice i od prijatelja i onda zove bBožjeg čoveka da dođe i podeli Reč Božju. Tako jednostavno!

Ovaj sastanak u Korneliusovoj kući je bio istorijski. To je bilo prelomno u uveravanju jevrejskih vernika da je evanđelje i za druge narode sveta a ne samo za Jevreje.

### **Lidijina kuća je bila prva crkva u Evropi**

„Nakon što su Pavle i Sila izišli iz zatvora, otišli su u Lidijinu kuću gde su se sreli sa braćom i ohrabрили ih...“ (Dela 16:40)

Crkva u Filipima je bila osnovana u Lidijinoj kući. Nije nam rečeno kako je crkva rasla, ali kada se grupa više nije mogla smestiti u Lidijinoj kući, verovatno su formirali još jednu grupu negde u gradu i nastavili da se dele i umnožavaju. Istorija crkve podržava ovaj zaključak.

### **Pavlova iznajmljena kuća**

„Čitave dve godine Pavle je ostao u svojoj iznajmljenoj kući i ugošćavao sve koji su želeli da ga vide. Hrabro i bez ustezanja on je propovedao Carstvo Božje i naučavao o Gospodu Isusu Hristu.“ (Dela 28:30-31)



Zadnje reči knjige Dela apostolskih otkrivaju da Pavle ne samo da je koristio tuđe kuće za objavljivanje evanđelja, nego je takođe koristio svoju iznajmljenu kuću da širi dobru vest o Božjoj ljubavi.

Najbrže rastući pokret u svestu danas, hrišćanski pokret, započeo je u kućama. On je svoj najveći rast imao dok je ostao tečan, jednostavan, mobilan i orijentisan na veze sa ljudima.

## Od senke ka značajnosti

Sve vrste senki Starog zaveta potpuno su ispunjene u Hristu. Više nam nije potreban šator, niti predvorje, niti hram, niti nameštaj niti išta takvo. „Hrist je sve u svemu. Mi smo kompletni u Njemu.“ Mi više ne trebamo „sveto mesto“, oltar, poslužavnik ili hleb, urim ili tumim. Ne trebaju nam senke jer mi imamo značajnost. Njegovo ime je Isus!

Samrijanka je rekla Isusu: „Gospode, naši očevi su obožavali na brdu, ali Jevreji tvrde da mesto u koje moramo doći da se poklonimo jeste Jerusalim. Isus je odgovorio: Veruj mi ženo, vreme dolazi kada nećete obožavati Oca ni na planini ni u Jerusalimu. Oci naši molili su se na ovoj gori, a vi kažete da je u Jerusalimu mesto gdje se treba moliti. Isus joj reče: Ženo, veruj mi da ide vreme kad se nećete moliti Ocu ni na ovoj gori ni u Jerusalimu. Vi se molite onome što ne poznajete, a mi se molimo onome što poznajemo, jer je

spasenje od Judeja; ali ide vreme, i već je nastalo, kada će se pravi pobožnici moliti Ocu u duhu i istini, jer to su bogomoljci koje Otac hoće. Bog je Duh, i koji mu se mole, u duhu i istini treba da mu se mole.“ (Jovan 4:20-24)

Isus je jasno rekao da je vreme došlo i da Jerusalim više nije svetije mesto od Samarije jer je On došao i svojim dolaskom je zauvek doneo kraj ideji o svetim mestima, jer je ispunio sva prorštva i senke Starog Zaveta.

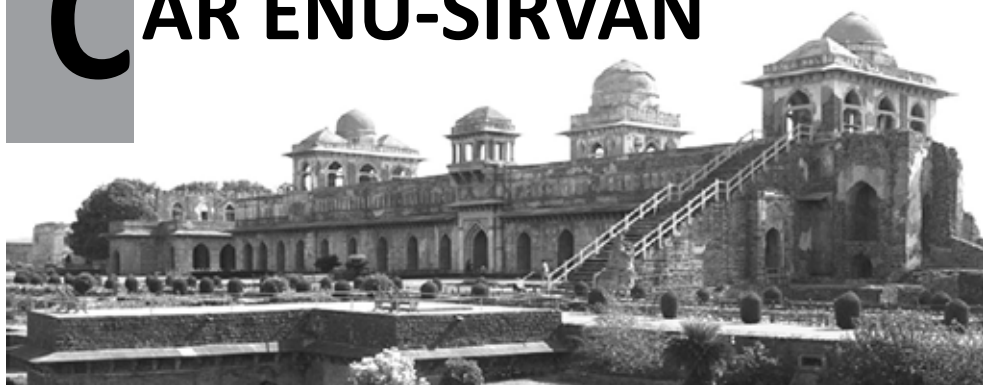
Hajde da se radujemo i da slavimo Gospoda da smo oslobođeni ropstva legalizma što se tiče mesta gde treba da obožavamo Boga! Mi smo slobodni da ga slavimo sami ili zajedno, u svako doba dana ili noći, na bilo kojem mestu koje izaberemo!

---

*Robert Fitts*



# CAR ENU-ŠIRVAN



**C**ar Bizanta pošalje jednom svojega poklisara u perzijsko carstvo, caru Enu-Širvanu. Perzijski car lijepo primi poklisara, smjesti ga u svojem dvoru i pokaže mu njegove divote. Bizantinac je imao prigodu zadiviti se čudesnomu prijestolju Enu-Širvanovu, koje je bilo izrađeno od žežena zlata, a optočeno biserjem i dragim kamenjem. Takođe se susreo i s carskim velikodostojnicima, a oni su svi odreda bili ljudi plemeniti i umni.

Potom ga je car poveo u šetnju oko dvorca. Perzijski je dvorac bio nadaleko poznat po svojoj raskoši, skladu i veličini, pa se bizantski poklisar uvjerio da je ta divna građevina uistinu zaslužila slavu koja prati njezino ime.

No jedan je ugao dvorca bio prilično u neskladu s ostalima.

Bio je, naime, nepravilno sagrađen.

„Dvorac je Vašega Veličanstva doista čudo od ljepote“, reče poklisar.

„Samo mi nije jasno zašto je ovaj ugao u neskladu s ostalima? Zar je ponestalo građe? Ili novca?“

„Oh ne“, reče car, „ne radi se ni o građi, ni o novcu. Na tom se zemljištu nalazila kućica jedne starice, a ona ju nije željela prodati u vrijeme zidanja dvorca. Ja staricu nisam htio siliti na selidbu. Eto, zato je dvorac nepravilnog oblika.“

„Tako mi moje vjere!“ - uskliknu poklisar - „ova mi je nepravilnost dvorca ljepša od svake pravilnosti, i veća od najvećeg spomenika, jer ona govori o uviđajnosti cara Enu-Širvana, dok je svijeta i vijeka!“

*Persijska priča*

# O PRAVDANJE VEROM



***„Opravdavši se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista, kroz kojega i pristup nađosmo verom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanju slave Božje.“***

Rimljanima 5:1-2

Čovek koji se nepravedno ponaša, oseća teret krivice. Posmatramo čoveka koji se nepravdo odnosi prema drugim ljudima, stvarima ili okolnostima i on nam deluje sasvim mirno. On smatra svoje ponašanje ispravnim, i da baš tako treba da se ponaša. Zaboravljamo da mi vidimo samo spoljne manifestacije, ali ne vidimo njegovo srce i njegovu savest. Možda, baš, taj koji spolja deluje okrutno i nepravedno, ima veći teret krivice, nego neko ko spolja deluje kao da se kaje, ali manje oseća teret krivice ili ga čak ni ne oseća. Mi ljude posmatramo

našim ljudskim očima, ali neko drugi ko ima rentgenske oči gleda drugačije. To je naš Gospod koji gleda srce, savest i nutrinu čoveka. Srce, koje je pumpa u živom organizmu? Ne. Srce je u duhovnom smislu mesto gde se događa spoznaja i slobodno čovekovo odlučivanje, i mesto gde su ljudske emocije.

Božje bavljenje čovekom je često predstavljeno u smislu prava i pravde. Reč *pravda* u Starom Zavetu se spominje 52 puta, a reč *opravdan* 7 puta. U Novom Zavetu reč *opravdan* se spominje 33 puta.

Reči *pravednost* i *opravdan* svoj koren imaju u reči *pravda*.

Mi smo odgovorni Bogu kao našem Sudiji za naše ponašanje u ovom svetu.

U Starom zavetu *pravednost* znači *poslušnost Božjem zakonu* i *potčinjenost njegovim pravili-*

ma, odnosno *vera u Boga i Njegovu zapovest*. Zato je opravdano reći da u biblijskom smislu postoji *pravni aspekt* našeg odnosa s Bogom i da je *opravdanje* privilegija Boga kao večnog sudije. Dakle, mi imamo opravdanje kroz Isusa Hrista koji je sebe prineo kao žrtvu umesto čoveka/čovečanstva.

Pogledajmo jedan primer iz Starog zaveta, verovatno svima dobro poznat, ali nije suvišno da ga se podestimo. Avram je bio potokam Sema, jednog od sinova Noa. Živeo je u Haranu sa svojim ocem Tarom i Lotom, sina Nahora koji je bio brat Avrama. U Haran su došli tako što ih je Tara, Avramom otac sakupio i poveo. Iz Ura Halejskog su krenuli u Hanan, međutim došli su u Haran i tu su se zaustavili i nastanili. Avram i svi narodi u njegovom okruženju su bili mnogobošci i idolopoklonici. Ali jednog dana je Gospod rekao Avramu: „*Idi iz svoje zemlje i iz svog roda, i iz doma svog oca u zemlju koju ću ti ja pokazati*“ (1. Moj. 12:1).

Bog je uputio ovaj poziv, mogli bismo reći zapovest, Avramu, a mi nemamo eksplicitno zapisano njegovo razmišljanje u vezi ovog poziva – zapo-

vesti, već akciju na osnovu njegove. Akciju u veri.

„*I Avram pođe kao što mu je rekao Gospod; i uze Lota pođe s njim.*“ (1. Moj.12:4)

„*I izišli su da idu u zemlju Hanan i došli su tamo.*“ (1. Moj. 12:5c)

U Bibliji nigde ne nalazimo da se Avram protivio Gospodu ili dvoumio, već je poslušao reč Božiju i otišao u zemlju koju mu je On odredio. Avram nije pitao ni sebe, niti Gospoda zbog čega treba da napusti Haran: kako će uspeti doći do Hanana, da li će biti nekih prepreka na putu i slično. Ne! Avram je poslušao i postupio kako mu je Gospod zapovedio.

Drugom prilikom, Bog je dao sledeću zapovest Avramu: „*Uzmi svog sina, svog jedinca, Isaka, koga ljubiš i idi na brdo Moriju. Prinesi ga na žrtvu tamo, kao žrtvu paljenicu, na brdu koje ću ti ja reći. I Avram ustade ujutro rano i osamari svog mgarca i uze dvojicu momaka i Isaka, svog sina; i nacepa drva za žrtvu paljenicu i podigao se i pošao na mesto koje mu je Bog rekao*“ (1. Moj.22:3).

Kada je Avram na Moriju na mesto gde mu je Gospod rekao,

sagradio je žrtvenik i na drva položio Isaka da ga žrtvuje. Međutim, Bog je obezbedio ovna za žrtvu umesto njegovog sina Isaka, zato što je Avram poslušao šta mu je Bog kroz anađela rekao.

Iz napred navednih događaja, vidimo da je Avram bez imalo kolebanja ili pitanja bio potpuno poslušan Bogu, jer Mu je verovao. To čitamo u Prvoj knjizi Mojsijevoj u 15. glavi u 6. stihu: „*I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu.*“

Pavle u Poslanici Rimljanima piše o opavdanju verom i između ostalog kaže: „*Jer šta govori Pismo? Verova Avram Bogu, i primi mu se u pravdu*“ (Rim. 4:3, vidi 9 i 22).

Avram, otac vere, verom je bio poslušan Bogu i On mu je to primio u pravdu, jer Gospod ima autoritet da primi ili ne primi nečiju poslušnost u pravdu u zavisnosti od motiva dotične osobe.

S obzirom na činjenicu da je Avram bio veran Bogu, Bog ga je proglasio pravednim. Grčki glagol *dikaio* znači proglasiti nekoga pravednim, osloboditi ga. U pravosuđu se koristi reč *diakio* kada sudija u sudnici optuženog, za kojeg se dokaže

da je nevin, proglašava da nije kriv, odnosno da je *pravedan*. Sudija u skladu sa svojim položajem ima autoritet da tako postupi. Koliko veći autoritet ima naš Svevišnji sudija da nekoga proglasi pravednim kroz Isusa Hrista na osnovu vere u Njegovog Sina. Svaki grešnik koji se pokaje i preda svoj život Hristu i prihvati Ga kao svog Gospoda i Spasitelja, opravdan je. Hristova pravda je na njemu, i on je spašen kroz veru.

Apostol Pavle kaže u Poslanici Efežanima: „*Jer ste blagodaću spašeni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji. Ne od dela, da se niko ne pohvali*“ (Ef. 2:8,9).

Pavle kaže da nas je Bog proglasio pravednima jednostavno na temelju vere u Isusa Hrista, a ne na osnovu onoga što smo mi uradili, držanjem zakona i činjenjem dobrih dela. To je napisao u svojoj Poslanici Rimljanima gde je bilo mnogo umni ljudi kojima nikako nije bilo prihvatljivo da je za spasenje potrebna samo vera.

Zato im se obraća sledećim rečima: „*A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se njegova vera u pravdu*“ (Rim. 4,5). Naravno da njima nije bilo jasno kako je

to moguće, da se i bezbožnici opravdavaju verom, zaboravljajući da su oni čuli Reč Božju koja je promenila njihova srca i prihvatili Hrista kao svog Spasitelja kroz veru. Zato je Pavle napisao Rimljanima: „*A pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike*“ (Rim. 4:22).

Iz navedenih stihova se vidi da je *opravdanje* čisto pravosudni Božji akt koji ima dejstvo samo na čovekov *moralni akt*.

Bog jednostavno objavljuje da je Hristovom žrtvom kroz smrt radi grešnika zahtevima pravde udovoljeno. Dakle naš odnos prema Zakonima iz Starog zaveta je zadovoljen na osnovu Hristovog ispunjenja zakona umesto nas i njegove smrti radi nas.

„*Koji grehe naše sam iznese na telu svojemu na drvo, da za grehe umremo, i za pravdu živimo; kojega se ranom isceliste*“ (1. Petr.2:24). To je tzv. „*zamensko izmirenje*“ ili „*zastupničko izravnanje*“. Zbog toga se Isus i utelovio i postao jedan od nas da bi umesto ljudi otišao na krst i umro uzevši sve grehe čovečanstva na sebe, da bismo mi imali njegovu pravednost.

Bog nas je opravdao kroz

zastupničko izravnavanje, ali nije nas promenio, već samo naš odnos prema Njemu i Njegovima zakonitostima. Moralne promene se događaju kroz *delo posvećenja*, kroz dar Duha Svetoga koji nas iznutra obnavlja. Posvećenje je neraskidivo povezano sa opravdanjem.

Mi imamo oprostjenje; apostol Jovan u svojoj Prvoj poslanici piše: „Ako priznajemo svoje grehe, On je veran i pravedan i oprostie nam naše grehe i očištiće nas od svake nepravедnosti (1. Jov. 1:9). Ako analiziramo reč po reč, zaključićemo sledeće:

### 1. Priznajemo

Kome se mi poveravamo, kome priznajemo da smo nešto učinili, a posebno da smo učinili nešto što je grešno i protivzakonito? Odgovor je jednostavan - osobi u koju imamo poverenje i kojoj verujemo da će naše priznanje ostati samo u toj osobi, da ga neće drugome prenositi. Ili ako smo u problemu, priznaćemo osobi za koju znamo da je u mogućnosti da nam pomogne. Znači u pitanju je vera. Dakle na prvom mestu vera.

### 2. Veran je on i pravedan

Isus svoju vernost ljudima ne

mora dokazivati jer je to već učinio utelovši, dozvoli je da ga muče i otišao je dobrovoljno na krst da umre umesto čovečanstva, ponevši sve grehe na sebi - prošle, sadašnje i buduće. On je to obećao i učinio, jer u Njemu nije bilo nepravедnosti.

### 3. Oprostiće nam

Apostol Petar je rekao crkvenim starešinama i glavarima i književnicima kada su njega i apostola Jovana uhapsili u Jerusalimu da ih ispituju zašto su narodu govorili Evandjelje.

Petar je između ostalog odgovorio: „*To je kamen kojega ste vi, zidari, prezreli, a koji je postao ugaoni kamen. I nema ni u jednom drugom spasenja, jer nema nijedno drugo ime pod nebom dano ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti*“ (Dela 4:11,12). Da bismo bili spašeni mi moramo imati *oprostenje naših grehova*. Jedini koji nam može oprostiti grehe je Isus Hrist po Njegovoj žrtvi.

Oproštenjem naših greha, mi dobijamo Hristovu pravednost, i nismo više *nepravедni* jer smo očišćeni „*od svake nepravédnossti*“.

Dakle, *opravdanje* je objava Božje oslobađajuće presude. On

je sve one koji su uzverovali Njegovog sina i prihvatili ga u svoje srce, opravdao i proglasio slobodnim od svake krivice po svom Sinu Isusu Hristu. Rekli smo da je *posvećenje ne raskidivo vezano za opravdanje i obrnuto*.

*Opravdanje* je objektivno, jer se događa izvan nas, dok je *posvećenje* subjektivno, jer se ono događa u nama. *Opravdani* smo jednom za uvek, dok je *posvećenje* proces u kojem mi rastemo u balgodati i poznanju Boga. *Opravdanje* i *posvećenje* su vezani jedno za drugo.

Ako je opravdanje u potpunosti Božji čin u čemu je onda vrednost vere? Možemo li da kažemo da smo spašeni *zbog naše vere*? Apostol Pavle piše u Poslanici Efescima: „*Jer ste blagodaću spašeni kroz veru.*“

Prisetimo se priče o ženi koja je dvanaest godina krvarila i sve što je imala potrošila je na lekare da bi se iscelila. Kada je saznala da Hrist prolazi blizu njene kuće, rekla je sebi: „*Ako samo njegov ogrtač dotaknem, ozdraviću. Isus se okrene i videvši je, reče: Samo hrabro, kćeri. Tvoja vera te iscelila. I žena istog časa ozdravi*“ (Matej 9:20-22).



Ova žena je imala iskrenu i nepokolebljivu veru u isceliteljsku Hristovu moć, i takva vera je iscelila. Takvu veru je Isus prepozano i iscelio je.

Da li mi imamo takvu veru? Da li je naša vera takva da će kroz nju Isus i nas isceliti? Ostaje da sami sebe preispitamo. Isus nije napravio lapsus kada je rekao: „Tvoja vera te je iscelila.“ Ne! Iskrena vera u svemogućnost

Isusa nas isceljuje, spašava, opravdava. Takva vera postaje kanal kroz koji nam dolazi Božje spasenje.

„Jer šta govori Pismo? Verova Avram Bogu i primi mu se u pravdu“ (Rim. 4:3). Bog je opravdao Avrama na isti način kao što i danas opravdava, one koji veruju Njemu i u Njega.

---

*Stipan Šarčević, Subotica*



# A POSTOLSKI TIMOVI I STAREŠINE, DVE NOGE HRISTOVOG TELA



**P**ostoji izreka koja glasi: „Ne vide šumu od drveta!” Drugim rečima, moguće je izgubiti viziju celokupne slike kada smo okupirani njenim pojedinačnim delovima. Osećao sam se baš tako tokom brojnih godina mog proučavanja crkve. U takvim trenucima bih odlučio da se vratim nazad iz šume i da proučavam šumu kao takvu a ne kao grupu drveća. Podesio bih svoj um da posmatram crkvu kao celinu. U tim nastojanjima sam otkrio istinu o crkvi koja je do-

vela do revolucije u mom pristupu i mom razumevanju crkve.

Počecu sa Isusovim rečima:

*„Pokazaću vam na koga liči svako ko dolazi k meni, te sluša moje reči i izvršuje ih. Sličan je čoveku koji gradi kuću, iskopa duboko i postavi temelj na steni. A kad dođe bujica, navali reka na tu kuću, ali ne može da je pokrene, zato što je dobro sagrađena.”*

(Luka 6:47-48; EČ)

Jedina sigurna kuća je ona koja je izgrađena na čvrstom temelju. Oni kojima je poznat Izrael, lako mogu da zamisle šta znači čvrst temelj. Kuća koju sam ja izgradio u Jerusalimu je zapravo nadogradnja na jednoj drugoj kući koja je bila izgrađena pre više od sto godina. Zbog toga što je prva kuća bila izgrađena na steni, ja sam mogao da izgradim tri dodatna sprata iznad već postojeća dva.

U Luki 6, Isus je govorio o onome što je Njegovim slušaocima bilo veoma poznato. Mora se graditi na čvrstom temelju. Isto je i sa nama. Ako želiš da izgradiš istinsku crkvu, moraćeš naporno da radiš, kako bi došao do biblijske stene. Moramo otkloniti slojeve pretpostavki, tradicije i pogubnih učenja kako bismo postavili pravi temelj. Nadam se da će vam ova knjiga u tome pomoći.

## **Dva glavna elementa vođstva**

Postoje dva osnovna oblika vođstva u crkvi. Prvo je mobilno i to su apostolski timovi. Drugo je lokalno i to su starešine. Ja volim reč *prezviteri* koja je transkript grčke reči *presbiteros*, što znači starešina. Stare-

šine nisu toliko poznate na zapadu, ali su važna stvar u kulturama Bliskog Istoka i Afrike. Zato upraviteljstvo starešina nije ništa novo u Novom zavetu. Već vekovima unazad taj koncept je bio poznat Božijem narodu. Štaviše, mislim da su starešine konstantan oblik upravljanja koji vidimo od Postanka pa sve do Otkrivenja.

Izraz *apostolski tim* se tek od nedavno koristi u crkvi, iako su apostolski timovi fundamentalna stvar u Novom zavetu, baš kao i starešine. Zapravo, apostolski timovi su prvi nastali, pa tek onda starešine. Interesantno je da Novi zavet pridaje više pažnje radu apostolskih timova nego radu starešina. U sva četiri evanđelja, glavni fokus je na apostolskom timu koji vodi Isus, iako se reč crkva pojavljuje samo dva puta. (Pogledaj Matej 16:18 i 18:7.)

Knjiga Dela apostolskih se primarno bavi službom Petra, Filipa i Pavla, koji su ili evanđelisti ili članovi apostolskih timova. Veoma malo se u Delima apostolskim govori o službi i radu starešina. Mnogo toga je rečeno o njima u poslanicama, ali čak i tamo je više reči o apostolskim timovima.



Obnova ova dva oblika vođstva, mobilnog i rezidentnog, pomoći će crkvi da pronađe stvarnu silu i pravi poredak. Nažalost, ova dva glavna elementa vođstva u crkvi nisu dobro shvaćena. Stoga započinjemo ovaj deo o strukturi crkve gledajući na šumu, odnosno na celokupnu sliku. Ako ispravno sagledamo celu sliku, ispravno ćemo sagledati i detalje na njoj.

## Množina

Prva karakteristika oba oblika vođstva, apostolskih timova i starešina, jeste da oba deluju u *množini*. Morali biste se pomučiti da pronađete nekog apostola u Novom zavetu koji deluje samostalno. Apostoli su se uglavnom kretali u timovima i ti ti-

movi su mnogo veći nego što smo mi spremni da prihvatimo. Verujem isto tako da su i starešine delovale u množini.

## Suverenost

Druga karakteristika jeste da je svaki oblik vođstva *suveren* u svojoj oblasti, ali ne i nezavisan. Nadam se da možete razumeti da je moguće biti suveren ali ne i nezavisan. Zapravo, svaki član Hristovog tela je suveren. Odgovoran je za svoj život i postoje oblasti u kojima mu niko ne može naređivati. Istovremeno, niko od nas nije nezavisan od drugih članova tela.

## Međuzavisnost

Ovo nas vodi ka trećoj karakteristici a to je da smo svi mi *međuzavisni*. Primetite da apostoli postavljaju starešine. U Delima je zapisano: „Čuvši to apostoli, Varnava i Pavle” (Dela 58:58; EČ). Varnava i Pavle su bili apostoli i njih dvojica se i dalje pominju zajedno.

„I kad im postaviše starešine u pojedinim crkvama, pomoliše se uz post i predadoše ih Gospodu u koga su verovali.”

(Dela 14:23; EČ)

Dakle vidimo da su apostoli postavljali starešine. U Novom zavetu ne postoji zapis da su starešine bile postavljane od bilo kog drugog, osim od strane apostola. Pavle je pisao Titu:

*„Ostavio sam te na Kritu radi toga da središ ono što je ostalo nedovršeno i da po gradovima postaviš starešine, kao što sam ti naredio.”*

(Titu 1:5; SSP)

Sve dok starešine nisu postavljene, nešto nedostaje. Ne verujem da je crkva zaista crkva bez starešina. Zapravo, postavljanje starešina je presudno za to da od grupe učenika postane crkva. To možemo videti u Delima 14. Tit je postavljao starešine na Kritu jer ga je Pavle delegirao za to kao svog predstavnika. Ponavljam da je postavljanje starešina apostolska odgovornost. Model je jasan - apostoli postavljaju starešine. Druga strana ovog odnosa jeste da starešine šalju apostole.

*„A u Antiohijskoj crkvi behu proroci i učitelji: Varnava i Simeon zvani Niger, pa Lukije Kirinac, Manain odgajen s Irodom tetrarhom, i Savle. Kad su oni služili Gospodu i postili, Duh Sveti reče: odvojte mi Varnavu i*

*Savla za delo na koje sam ih pozvao. Tada postiše i pomolivši se Bogu položiše ruke na njih, pa ih otpustiše.”*

(Dela 13:1-3; EČ)

Ovi ljudi su bili starije vođstvo crkve u Antiohiji i funkcionisali su kao starešinstvo. Kao takvi, njihov zadatak je bio da u skladu sa uputstvima Svetog Duha pošalju Savla (Pavla) i Varnavu. Od tog momenta pa nadalje, Pavle i Varnava se nazivaju *apostolima*. Interesantno je to da Pavle nije bio apostol sve dok nije bio poslan iz crkve u Antiohiji. Kada budemo definisali šta znači apostol, vratićemo se na ovaj odlomak.

Ovaj uzajamni odnos apostola i starešina je ono što ja nazivam „reproduktivni krug”, o čemu će više reći biti u 15. poglavlju. Apostoli postavljaju starešine, starešine šalju apostole i nijedna grupa nije nezavisna od druge. Verujem da je Bog uspostavio da bude tako i verujem da On to uvek čini u telu. Nikada ne želi da neko bude potpuno nezavisan.

## **Zavisni od Božije blagodati**

Apostolski timovi i starešine su *zavisni od Božije blagodati*. Lju-

di stalno tragaju za sistemom koji će im pomoći da ne moraju da zavise od Božije blagodati, ali čak i najbolji sistem će propasti bez Božije blagodati. Stoga, kada nastanu problemi, nemojte uvek kriviti sistem, nego preispitajte da li su ljudi u blagodati Božijoj. Funkcionisanje hrišćanskih brakova takođe zavisi od Božije blagodati. Bog je tako ustanovio stvari jer nije želeo da ikada budemo nezavisni od Njega.

## **Usmereni i vođeni Svetim Duhom**

Oba oblika vođstva mogu efektivno funkcionisati samo kada su *usmereni i vođeni Svetim Duhom*. Ne samo blagodat, već i Duh Sveti je neophodan da bi starešine i apostolski timovi ispravno delovali. To dvoje zaista idu zajedno jer je Sveti Duh zapravo i Duh blagodati. U Delima apostolskim to možemo jasno videti.

*„Kad su oni služili Gospodu i postili, Duh Sveti reče: odvojte mi Varnavu i Savla za delo na koje sam ih pozvao.”*

(Dela 13:2; EČ)

Primerite nešto veoma značajno: dok su oni služili Gospo-

du, Duh Sveti im se obratio i rekao da Mu odvoje Varnavu i Savla. Mi retko razmišljamo o Svetom Duhu kao o Gospodu. Isus Hrist je Gospod nad crkvom, ali Sveti Duh je Gospod u crkvi. Zato sve zavisi od Svetog Duha.

O Pavlovom drugom misio-narskom putovanju je zapisano:

*„Prođoše frigijsku i galatijsku zemlju, pošto im je Duh Sveti zabranio da propovedaju reč u Aziji. A kad dođoše prema Misiji, pokušavali su da se upute u Viti-niju, ali im Duh Isusov ne dade; prođoše tako pored Misije i siđoše u Troadu. I Pavlu se javi utvara noću: jedan Makedonac stade pred njega moleći ga i govoreći: pređi u Makedoniju i pomozi nam. A kad on vide tu utvaru, zatražismo odmah da odemo u Makedoniju, naslućujući da nas je Bog pozvao da im objavimo evanđelje.”*

(Dela 16:6-10; EČ)

Apostoli su uvek usmereni i vođeni od Svetog Duha, čak i kada to znači da nešto ne treba da rade. Primerite u prethodnom odlomku da je vizija koja je data Pavlu očigledno došla od Svetog Duha. Bio je to istorijski trenutak u crkvenoj isto-

riji, kada je evanđelje po prvi put prešlo iz Azije u Evropu. Sveti Duh je pokazao Pavlu gde je carstvo trebalo dalje da napreduje, nakon čega je preko Evrope krenulo dalje na zapad.

Princip da treba da budemo vođeni Svetim Duhom može da se pronade i u stihu koji je ključni u mome životu.

*„Jer svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji.”*

(Rimljanima 8:14; EČ)

Grčka reč za „sinovi” se odnosi na odraslu decu, ne na bebe. Bebe postajemo kada se nanovo rodimo, a zreli sinovi kada smo vođeni Svetim Duhom. Mnogi ljudi koji su rođeni od Svetog Duha nisu vođeni Njime i zbog toga nikada ne dođu do zrelosti. Na grčkom jeziku reč „vodi” je u trajnom sadašnjem vremenu.

Nije dovoljno imati površno poznanstvo sa Svetim Duhom nedeljom u crkvi. Treba da imamo konstantan odnos sa Svetim Duhom da bismo funkcionisali kao sinovi Božiji. Moje šturo poznavanje crkvene istorije mi govori da smo proveli devetnaest vekova pokušavajući da pronademo siguran sistem u kome ne

bismo morali da zavisimo od Svetog Duha. Mi ne treba da budemo vođeni principima i konceptima. Treba da budemo vođeni Svetim Duhom. Možda ćeš reći: „Zar Bog nema principe i koncepte?” Svakako da ima, ali kada se nađemo u nekoj situaciji, mi nismo dovoljno pametni da znamo koji princip ili koncept da primenimo. Treba da zavisimo od Svetog Duha, što je bolno za našu staru prirodu. Zakon ili sistem je kao mapa koja nam govori o putu koji se nalazi ispred nas. Stara priroda kaže: „Daj mi mapu. Ja ću se pobrinuti za to. Dovoljno sam pametna.” Onda nakon nekog vremena, u tamnoj i kišnoj noći kada ne možeš da vidiš svoju mapu, začuješ nežan glas kako ti šapuće: „Mogu li da ti pomognem?” To je Sveti Duh koji je došao da te vodi tamo gde mapa ne može.

---

**Derek Prince**

Iz knjige BOŽIJI PLAN  
ZA TEBE I CRKVU



# KORIŠĆENJE DARA RAZLIKOVANJA DUHOVA

Raspoznavanje duhova je dar Svetoga Duha koji nam prvenstveno omogućava prepoznavanje duhovne pozadine uticaja koji postoje u crkvi. Na žalost, dosta od onoga što se danas podrazumeva pod „raspoznavanjem duhova“ zapravo je „sumnja“ ukorenjena više u strahu i želji za ličnom zaštitom nego što je zasnovana na vođstvu Svetog Duha. To je razlog zašto je umnogome autoritet koji je izražen danas u crkvi falsifikat, što dovodi do toga da oni koji ga ispoljavaju moraju da se upinju, plaše se, i strahuju od svakoga koga ne mogu da kontrolišu.

Pravo duhovno raspoznavanje ukorenjeno je u ljubavi jer je ona „*strpljiva, dobra, ne zavidi, ne hvali se, ne nadima se, nije neprikladna, ne traži svoje, ne ljuti se, ne uračunava zlo, ne raduje se nepravdi, ali se raduje sa istinom, sve snosi i sve veruje, svemu se nada i sve trpi*“ (1. Kor. 13:4-7).

Mada se mi možemo truditi i pokazati spremnost da podnosimo, verujemo, nadamo se i trpimo sve ove stvari vodiće u nesposobnost pre nego u raspoz-

navanje, a upravo suprotno od toga je istina. Osim ako ne bude-mo gledali kroz oči Božije ljubavi, nećemo videti jasno, i nećemo tačno preneti ono što vidimo.

Istinито raspoznavanje može funkcionisati samo kroz Božiju ljubav. Ova ljubav neće biti zaslepljena neosvećenim milosrđem, koje odobrava stvari koje Bog ne odobrava. Čak i ako znamo da je Božija ljubav sasvim čista i lako razlikuje čisto od nečistog, i sve to radi sa pravim motivima. Nesigurnost, pokušavanje da sami sebe zadržimo na poziciji, pokušavanje da sami sebe prikažemo u dobrom svetlu, nezalečene rane, neoprostenje, gorčina, itd., sve to samo zbunju-





je i neutrališe istinsko duhovno razlikovanje.

## **DUHOVNA ZRELOST**

Gotovo svako u službi mora pretrpeti odbacivanja i nerazumevanje. Naučiti kako prevazići odbacivanje, kroz praštanje i molitvu za naše progonitelje, onako kako je to i Gospod radio, jeste od velike važnosti ukoliko želimo da hodamo u Duhu i izražavamo pravi duhovni autoritet. Ukoliko želimo da postignemo Božiju svrhu, moramo doći na onaj nivo zrelosti na kome „*ljubav Hristova nas kontroliše*“ (2. Kor. 5:14).

Ljubav ne uračunava greške zbog kojih smo propatili i nije motivisana odbacivanjem, koje nas dovodi do pozicije vraćanja milo za drago, ili pokušavanja da dokaže da smo mi u pravu. Ovakve reakcije su prvi korak otpadanja od istinskog autoriteta. Kao što je Gospod Isus izjavio: „*Ko govori sam od sebe, traži svoju slavu; a ko traži slavu onoga koji ga je poslao taj je istinit, i u njemu nema nepravde*“ (Jovan 7:18).

Malo je stvari koje će tako brzo uništiti našu sposobnost da hodamo u pravom duhovnom autoritetu kao što su okretanje samom sebi, veličanje sebe, ili održavanje na toj poziciji. Naučiti kako da se izborimo sa odbaciva-

njem je obavezno ukoliko želimo da hodamo u istinitoj službi. Odbacivanje od strane drugih obezbeđuje mogućnost za nas same da rastemo u milosti i malo po malo umiremo ličnoj ambiciji, ponosu i drugim motivima koji tako brzo oboje naše otkrovenje. Ukoliko prigrlimo odbacivanje kao disciplinu koja dolazi od Gospoda, uzraščemo u milosti i ljubavi. Ukoliko se pobunimo protiv ove discipline, možemo skliznuti u vračarstvo.

## **STRAH OD LJUDI VODI U VRAČARSTVO**

Kralj Saul je dobra primer kako čovek sa istinitim ovlašćenjem od Boga može upasti u lažni duhovni autoritet. Kada mu je zapovedeno da sačeka Samuila pre prinošenja žrtve, on je podlegao pritisku i prineo je prerano, govoreći: „*Kad videh da se narod razilazi od mene, ... i da se Filisteji behu skupili*“ (1. Sam. 13:11). Ovo je mesto gde mnogi koji su otpali od pravog autoriteta tako čine – kada počnu da se plaše ljudi ili okolnosti više nego što se plaše Boga. Tako radeći i mi ćemo otpasti od istinskog autoriteta. Kada počnemo da se više plašimo toga da će nas ljudi napustiti nego što se plašimo da će nas Bog napustiti, odvajamo se od prave vere.

Vračarenje je utemeljeno u strahu od čoveka, i „*strah od ljudi vodi u prevaru*“ (Priče 29:25). Oni koji počnu da rade u vodama vračarenja su uhvaćeni u zamku jer ih je strah zarobio. Što je veći projekat ili služba koju smo izgradili na ucenama, manipulacijama, ili uz pomoć duhova kontrole, to će veći biti naš strah od svakoga i svačega nad čim mi nećemo imati uticaj ili kontrolu. Oni koji su uhvaćeni u ovu smrtonosnu zamku će se plašiti onih koji hodaju u istinitom pomazanju i autoritetu. To je ono zbog čega oni koji hodaju u istinitom duhovnom autoritetu budu najmanje pogođeni manipulacijama ili duhovima kontrole.



Saul je postao besan na Davida i usmeren ka tome da ga uništi, iako je David u to vreme bio samo „*jedna buva*“ (1. Sam. 24:15). I dok su prevare i duhovi kontrole povećavali svoj uticaj, tako raste i paranoja onih koji su uhvaćeni u ovu zamku. Takvi ljudi postaju neracionalno obuzeti

pokušajima da izbace ili unište one koji su pretnja njihovoj kontroli.

Oni koji prime svoj autoritet, prepoznavanje ili sigurnost od ljudi biće kao Saul, završiće u veštičijoj kolibi. Zbog toga je Samuilo upozorio Saula da je „*neposlušnost jednaka krivica kao i čaranje*“ (1. Sam. 15:23). Kada je neko u duhovnoj neposlušnosti prema Svetom Duhu, praznina koja proizilazi iz toga biće ispunjena lažnim duhovnim autoritetom vračarstva. Ovo može početi kao obično oslanjanje na pritisak ili duševnu snagu, ali bez pokajanja može završiti u najdijaboličnijoj formi sujete i neposlušnosti, kao što to vidimo u slučaju kralja Saula. Progoneći one koji su bili verni Gospodu, Saul je ubijao istinske sveštenike i proveo je jednu od poslednjih noći u kući veštice što je i bio logičan završetak načina na koji je odlučio da živi.

Duhovni autoritet je opasan poziv. Ukoliko smo mudri kao David, mi nećemo tražiti za sebe pozicije od autoriteta, pa čak nećemo ni prihvatiti takve pozicije ako nam ih ponude ukoliko nismo sigurni da nam ih Bog daje. Satana kuša svakog koji se naziva imenom Gospodnjim istim iskušenjem koje je ponudio i Isusu – ako mu se poklonimo i ide-

mo njegovim putevima, on će nam dati vlast nad kraljevstvima. Bog nas poziva da vladamo nad kraljevstvima, ali Njegov put vodi na krst. Autoritet koji On daje se može steći samo ako postanemo služitelji svih. Satanino iskušenje je takvo da on ponudi brze i kraće staze do istog mesta na koje nas je i Bog pozvao.

### **SAMOUVERENOST UBIJA**

Jedna od najčešćih fraza koje se vezuju za Davidov život bile su „*David upita Gospoda*“ (1. Sam. 30:8). U nekoliko prilika kada David nije pitao Gospoda posledice su bile poražavajuće. Što je više mesto i pozicija od autoriteta, to je veća opasnost od takvih odluka, i više ljudi je pogođeno na prvi pogled beznačajnim odlukama. Pravi duhovni autoritet nije čast koja treba da se vidi, i da se prikaže javno. To je pre svega breme koje treba nositi. Mnogi koji traže autoritet i uticaj ne znaju šta traže. Nezrelost može biti propast ukoliko je autoritet dat pre našeg vremena.

Čak i kada znamo da je David živio hiljadu godina pre vremena milosti, on je poznavao Božiju milost i živio je po njoj. Pa ipak, pravio je greške koje su koštale hiljade života. Verovatno je i sam Solomon posmatrajući svog oca zatražio mudrost da bi vladao

nad Božijim narodom. Svako ko je pozvan na poziciju u vođstvu crkve mora imati istu posvećenost. Čak i ako nismo na poziciji od duhovnog autoriteta, samouverenost nas može ubiti. Ukoliko jesmo na mestu od autoriteta, samouverenost će gotovo sigurno dovesti do našeg pada, i može takođe dovesti do pada mnogih drugih.

Dar koji je nazvan reč mudrosti može biti silna demonstracija sile, ali oni koji su pozvani da hodaju u duhovnom autoritetu dobro će uraditi ako budu tražili reč mudrosti možda i više nego reč znanja. Nama su potrebne demonstracije sile i reč znanja da bismo ostvarili delo Božije, ali je od velike važnosti da posedujemo i mudrost kako bismo ih upotrebili na pravi način.

### **PONIZNOST JE SIGURNA MREŽA**

Oni koji dostignu važne pozicije pre nego što dostignu poniznost gotovo sigurno će pasti. Prema tome ako imamo mudrost, tražićemo poniznost pre pozicija. Istinski autoritet zasniva se na milosti Božijoj, i što je veći autoritet u kome hodamo, više milosti će nam biti potrebno. *Pravi autoritet imamo samo do one mere do koje Kralj živi u nama.* Pravi duhovni autoritet nije pozicija, to

je milost. Lažni autoritet stoji držeći se pozicije umesto milosti. Isus ima položaj najvišeg duhovnog autoriteta, a On je taj položaj najvećeg duhovnog autoriteta upotrebio da bi položio svoj život. Sam Isus je zapovedio onima koji idu za Njim da uzmu svoje krstove i učine isto to.

Postoji jednostavan faktor prepoznavanja između lažnih proroka i istinitih. Lažni proroci koriste svoj dar i same ljude zarad njih samih. Istinski proroci koriste svoje darove pri tom dajući sami sebe za druge. Ponovo, pokušavanje da sami sebe zadržimo na poziciji, pokušavanje da sami sebe prikažemo u dobrom svetlu, traženja stvari zbog nas samih, jesu najdestruktivnije snage za istinsku službu. Kao Kralj Saul, čak i kada smo pomazani od Boga, možemo pasti u zamku vračarstva ukoliko ove sile preuzmu kontrolu nad nama.

## **ZAŠTITA OD HARIZMATSKOG VRAČARSTVA**

Ne samo da oni koji su u starešinstvu moraju biti oprezni da ne koriste vračarske metode, već moraju biti svesni da će oni sami biti primarna meta onih koji to rade. Prema tome vračarstvo je neprijatelj od koga se moramo zaštititi i spolja i iznutra. Ovaj neprijatelj je podjednako pod-

mukao i kada napada spolja, ali i kada zauzme teritoriju iznutra. Ovakvi oblici čaranja koje nazivamo crna magija, ali obično se predstavlja u drugom obliku kao „bela magija“. Oni koji je praktikuju su obično ljudi koji ne misle pod tim ništa loše, ali koji nemaju pouzdanja u otvorena javna istupanja, već padaju pod uticaj raznih oblika manipulacije da bi postigli uticaj.

Jedan od prepoznatljivih oblika vračarstva, koji je veoma rasprostranjen u crkvama, može se opisati kao „harizmatско vračarenje“. To je lažna duhovnost koja se koristi za sticanje uticaja ili kontrole sve pod maskom superduhovnosti. Ovo postaje izvor lažnih proroštava, snova i vizija koje ustvari uništavaju i neutrališu crkvu, ili dovode starešinstvo do tačke kada mogu prenađiti i početi da zaziru od svih proroštava. Oni koji se koriste ovakvim oblicima vračarstva gotovo uvek će misliti da imaju Božije razumevanje, i prema tome njihovi zaključci će biti da su starešine te koji su neposlušni.

## **JEZAVELJA**

Jezavelja je jedan od arhitipova vračarstva u Pismu, koja je svoju silu koristila da bi kontrolisala svog muža koji je ustvari imao autoritet nad Izraelom. Ona je

takođe bila kadra da donese takvu depresiju Iliji da je on video smrt nad svojim životom, čak i nakon njegovih duhovno najvećih pobjeda. Postoji velika sila u ovom zlu. Oni koji je ne poznaju, ili koji je svesno potcenjuju veoma često padnu pod njenim uticajm, a da čak i ne znaju šta im se desilo.

Ahav je mogao lako biti nadvladan, ali Ilija sigurno nije bio neko ko je bio slep. On sam je stajao nasuprot i uništio više od 800 lažnih proroka. Ovo je bila jedna od najvećih demonstracija Božije sile nad zlom u celoj istoriji, pa ipak nakon ovoga jedna žena dejstvujući u sili vračarstva bila je sposobna da pošalje ovog velikog proroka u obeshrabrenje.



Kako se to moglo dogoditi? U poređenju sa Božijom silom, sve sile zla zajedno ne bi čak ni bile registrovane na toj skali! Najnovija, tek rođena beba u Hristu ima više sile koja potiče od Njega

nego svi antihristi zajedno. Pa kako to da smo mi ipak nadvladani zlom? To je zato što se sata na ne suprotstavlja Božijim ljudima silom; *on ih zavodi obmana*. (Svaki put kada nas đavo porazi u pitanju je obmana, jer on zaista nema vlast nad nama.)

U poređenju sa onih 800 lažnih proroka, ko je bila ta jedna žena koja je izazvala Iliju? Naravno da je on mogao uništiti njenu silu mnogo lakše nego što je to uradio sa lažnim prorocima. Nije bilo razumno to što se Ilija obeshrabrio zbog Jezaveljinog ponašanja, ali u tome i jeste stvar: ovaj napad nije došao kroz logično; to je bio duhovni napad. Razumevanje obično ima malo toga zajedničkog sa silom vračarstva.

Jezavelja je ošamarila Iliju odmah nakon njegove najveće pobjede, i on je bio poražen. Mi ćemo najčešće biti najranjiviji za ovakav napad nakon velike pobjede, jer upravo tada spustimo gard i otvorimo se za ponos. Tako naša prva odbrana protiv neprijateljskog napada vraćanjem, ili bilo kojih drugih taktika zapravo jeste da očuvamo poniznost, znajući da opstajemo samo zbog Božije milosti. Ponos ostavlja slabu tačku u našem oklopu kroz koju neprijatelj može lako prodreti.

---

**Rick Joyner**

# H OĆEŠ LI DOZVOLITI DA TE BOG MIJENJA?



<sup>35</sup>Sutradan opet stajaše Jovan s dvojicom svojih učenika. <sup>36</sup>Ugleda Isusa koji je onuda prolazio i reče: „Evo Jaganjca Božjega!“ <sup>37</sup>Te njegove riječi čula ona dva njegova učenika pa pođoše za Isusom. <sup>38</sup>Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: „Šta tražite?“ Oni mu rekoše: „Učitelju gdje stanuješ?“ <sup>39</sup>Reče im: „Dođite i vidjećete.“ Pođoše dakle i vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega onaj dan. Bio je otprilike deseti sat. <sup>40</sup>Jedan od one dvojice, koji su čuvši Ivana pošli za Isusom, bijaše Andrija, brat Šimuna Petra. <sup>41</sup>On najprije nađe svoga brata Šimuna te će mu: „Našli

smo Mesiju!“ – što znači „Hrist – Pomazanik“. <sup>42</sup>Dovede ga Isusu, a Isus ga pogleda i reče: „Ti si Simon, sin Jovanov! Zvaćeš se Kifa!“ – što znači „Petar – Stijena“.

Jovan 1:35-42

**T**eško je zamisliti bolji početak proučavanja Petrovog života od izvještaja o njegovom prvom susretu sa Hristom. Takav događaj nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Ovdje mislim na ljude koji su zaista, poput Andrijinog brata, ne samo čuli, nego i saslušali svjedočanstvo nekog od vjer-

nih, i odlučili da ga potraže. Srećan sam što spadam među takve, i što i ti, koji čitaš ovo, imaš slično iskustvo. Mi, sretnici...

Sjećaš li se tog dana? Sjećaš li se trenutka kada si shvatio da Isus nije izmišljeni lik iz neke priče o starim vremenima? Onih snažnih osjećaja, onog dubokog presvjedočenja da zaista, na neki neobjašnjiv način, možeš komunicirati sa osobom koja bi trebala biti mrtva već 2000 godina, a opet, tu je, pored tebe, oko tebe, u tebi?! Sjećaš li se svih onih divnih stvari koje si doživio tog dana? Nekom je taj događaj obojilo oprostjenje, nekome neizreciva ljubav, nekome odlazak mnogih strahova, nekome nikada jači osjećaj povjerenja i sigurnosti...

Doživjeli smo različite stvari, ali smo ipak podijelili i barem jedno zajedničko iskustvo: znali smo da u naš život dolaze nove stvari. Simon, Jovanov sin, to je doživio na najdramatičniji način: Hrist mu je promijenio ime!

Ovo svakako nije prvi put da Biblija bilježi da se nekome dogodilo takvo iskustvo. Naravno, poznato nam je kako su i

Avram i njegova žena Seraja postali Avraam i Sara (Postanak 17). Tako je „Uzvišeni otac“ postao „Otac mnogih naroda“, a „Moja princeza“ je postala „Majka naroda“. U posebno dramatičnim okolnostima Jakov - „Onaj koji potiskuje“ - čovjek koji izguruje druge, prevarant, postaje Izrael - „Onaj koji pobjeđuje s Bogom“ (Postanak 35). Primjera ima još i interesantno bi bilo proučavati zašto je Bog ili neko od ljudi promijenio nečije ime ili zašto je, čak, barem jedna osoba uradila to sama sebi. Naravno, riječ je o Naomi - „Lijepoj“, koja je zbog tragičnih događaja u svom životu promijenila ime u Mara - „Gorka“ (Ruta 1).

Jedna kratka latinska izreka kaže: „Ime je znak“ (*Nomen est omen*). U prošlosti, mnogo više nego danas, davanje imena djeci je značilo mnogo više nego pokušaj praćenja modernih trendova. Očevi i majke su uz molitvu pažljivo birali, osluškujući šta Bog govori o novorođenčetu. Nekada bi imenom označili neku posebnu karakternu osobinu djeteta, a nekada bi njime izricali proklamaciju za budućnost, proroštvo o sudbini sina ili kćeri. Znali su

da, na neki način, učestvuju u objavi cijelog jednog života, cijele jedne sudbine i njenog uticaja na vrijeme i ljude.

Ono što čitamo u Evanđeljima (a i u ponekom kasnijem događaju), Petar je živio u skladu sa svojim imenom – „Trska“! Mnogi biblijski učitelji će istaći kako je jedna od njegovih dominantnih osobina - nepredvidivost. Petra je zaista, kao visoko stablo trske, bilo lako uočiti među drugim ljudima. Obično bi u nekom društvu nadvisio sve druge i privlačio pažnju na sebe. Međutim, bilo kakav jači poticaj bi učinio da se savije, učini nešto potpuno nevjerovatno. Bio je čovjek reakcije, a ne akcije, i ljudi nikada nisu bili sigurni kako će reagovati na neku krizu. Međutim, čitamo da Isus, koji poznaje svakog od nas, vidi u



njemu nešto potpuno suprotno - „Stijenu“ koja se neće moći lako pomijerati, nekoga na koga će se ljudi (a i Bog!) moći osloniti. Hrist je vidio čovjeka kakvim Simon može postati.

Apsolutno jednaka stvar se desila sa bilo svakim od nas koji smo odlučili da svoje živote predamo Spasitelju. On zna sve o tebi: poznata mu je svako tvoje djelo, svaka tvoja riječ, pa čak i svaka misao; čak i one stvari za koje smo bili sigurni da su potpuna tajna (Psalam 90.8, 139.1-2, Jeremija 17.10, Matej 6.4; 12.36-37 itd.). On nas poznaje! Ne mogu reći da sam bio presretan kada sam ovo shvatio, morao sam se boriti sa stidom dugo vremena zbog mnogih stvari koje sam učinio, izrekao ili pomislio u prošlosti. Sram je nadvladala ogromna radost kada sam shvatio da imam priliku za novi početak, mogućnost za čist račun pred Bogom, ne samo za novu stranicu ili novo poglavlje, već potpuno novu knjigu svog života po krvi njegovog Sina. Njegova riječ me je naučila da nisam tek neko popravljeno stvorenje, već nova osoba, novorođenče u Božjoj kući!

---

*Dragan Nedić*, Sarajevo



# VIDIM TE



Vidim Te u oku deteta što se bezbrižno igra na žalu.  
Vidim Te u zraku sunca što pada na stabla ispred mene.  
Vidim Te u svakoj svojoj misli, što mi je opet Ti daješ.  
Vidim Te u grudvi zemlje, što ostaje iza pluga traktorskog.  
Vidim Te u senci, što upravo pada ispred mene.  
Vidim Te u kapljici vode, što tiho kaplje iz obližnje slavine.  
Vidim Te u koraku svoje žene, što dvorištem brzo hoda.  
Vidim te u pesmi pastira s obližnjeg brežuljka.  
Vidim Te u svakoj svojoj molitvi, Tebi upućenoj.  
Neka to nikad ne prestane, i neka uvek ostane u meni.

*Nepoznati autor*

# PRIHVATI ISUSA



***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...***

Isus kaže:

***„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”***

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

***„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”***

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.  
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

Antiöhija

Antiöhija